Nr. 12

25 maart 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

SUKKEL AUTO'S

GRATIS PROEFRIT
MET
DE SUKKEL
DE NIEUWSTE GROOTSTE
KLEINE AUTO
VOOR
VIER PERSONEN

Een rare getuige

Als de oogst dit jaar gelukt, hebben we genoeg om van te leven en houden we nog wat over, zodat ik het stukje land naast het onze misschien ook kan kopen," zei Mustafa tot zijn vrouw.

„Dat zou heerlijk zijn," antwoordde Fatima, „maar je mag wel oppassen, man, ik heb al verschillende keren gezien dat voorbijgangers begerige blikken op onze tuin geworpen hebben. De planten staan er té mooi bij."

„Je hebt gelijk, Fatima," zei Mustafa, „uren in de omtrek zul je moeten zoeken om zulke mooie knoflookplanten te vinden als de mijne. Er is ook geen mens die er zoveel zorg aan heeft besteed als ik. Weet je wat ik doe? Ik draag mijn bed naar de akker en ga in de openlucht slapen. Over een dag of tien kunnen we oogsten. Dat is per slot van rekening maar een korte tijd."

Fatima vond het wel een goed plan. Als iemand hun bollen zou stelen, waren al hun dromen vervlogen.

Zes nachten had Mustafa nu al tussen de knokloofplanten geslapen. Er was niets gebeurd. Geen mens had zich in de nabijheid van zijn veldje gewaagd. Maar de zevende dag moest hij naar de moskee om zijn gebeden te doen. Dat had hij nog nooit overgeslagen.

„Ik zal wel een oogje in het zeil houden," zei Fatima, „voor één avond en één nacht kun je wel weggaan. Het zou wel heel ongelukkig zijn als de dieven juist vannacht zouden komen."

Maar toen Mustafa de volgende ochtend thuiskwam, hadden de dieven hun slag geslagen. Ze kenden natuurlijk de gewoonte van Mustafa op hun duimpje. En ze waren zo zachtjes te werk gegaan, dat Fatima niets gehoord had.

„Daar gaat nu de opbrengst van al mijn zwoegen en ploeteren," zei Mustafa bitter. „Een veld met loof dat niets meer opbrengt."

„Ga onmiddellijk naar de rechter," zei Fatima schreiend. „Hij is rechtvaardig en slim, misschien helpt hij ons uit de nood."

„Wie verdenk je?" vroeg de kadi, toen Mustafa hem het verhaal gedaan had.

„Niemand in het bijzonder," antwoordde Mustafa. „Er zijn zoveel mensen voorbij mijn akker gekomen en er zijn er zoveel die de prachtige planten en de grote bollen gezien hebben. Maar één ding is haast wel zeker. Het is iemand uit ons dorp. Hij wist dat ik een dag en een nacht afwezig zou zijn om naar de moskee te gaan."

„Is er geen enkele getuige?" vroeg de kadi.

„Helaas niet, heer rechter," antwoordde Mustafa. „Alleen mijn bed, maar dat kan niet spreken."

„Misschien," antwoordde de kadi. „Dus je bed moet de dief gezien hebben?"

„Inderdaad, heer rechter," antwoord-

de Mustafa, „het stond midden tussen mijn knoflookplanten."

„Laat je bed dan hier brengen om te getuigen," zei de kadi met effen gezicht. Mustafa keek hem met grote ogen aan. Maar de kadi keek ernstig voor zich en bedoelde het beslist niet als grapje.

„Ik eh, ik zal mijn bed halen, heer," zei Mustafa en holde naar huis. Het grapje van de rechter vloog als een vuurtje door het dorp en toen Mustafa met zijn bed bij het gerechtsgebouw aankwam, was het zaaltje geheel gevuld met nieuwsgierige dorpsbewoners.

„Zet het hier maar voor mijn tafel," zei de rechter en toen Mustafa aan dat verzoek had voldaan, sprak de kadi: „Bed, jij bent de enige getuige van de knoflookdiefstal op het land van Mustafa. Ben je bereid om de naam van de dader te noemen?"

Het was doodstil in de zaal. Zou het bed spreken? Geen geluid werd gehoord. Achteraan begon iemand te lachen.

Met verheffing van stem riep de rechter: „Voor de laatste maal, getuige, vraag ik je: Noem mij de naam van de dief."

Het bed bleef zwijgen en de omstanders konden niet nalaten zachtjes te grinniken.

Toen zei de rechter tot zijn twee helpers: „Neem de leren karwats en geef het bed vijftig slagen. Misschien dat het dán wil praten."

De twee dienaren namen elk een karwats van de tafel en begonnen op de matras los te roffelen, zodat het stof aan alle kanten opvloog. De omstanders stootten elkaar aan en sloegen zich op hun knieën van de pret, maar ze schrokken op, toen de rechter met zijn vlakke hand op tafel sloeg en uitriep: „Schamen jullie je niet om de stilte van de rechtszaal te verbreken? Ik veroordeel ieder van jullie tot een boete van twee bossen knoflook."

De deuren werden gesloten en de namen opgetekend en toen dat gebeurd was, kon ieder naar huis gaan om knoflook te gaan kopen. Maar toen er zoveel kopers kwamen, werd de prijs van de knoflook ineens veel hoger en weldra waren alle winkels uitverkocht.

Na een uur lag er een grote berg in de rechtszaal.

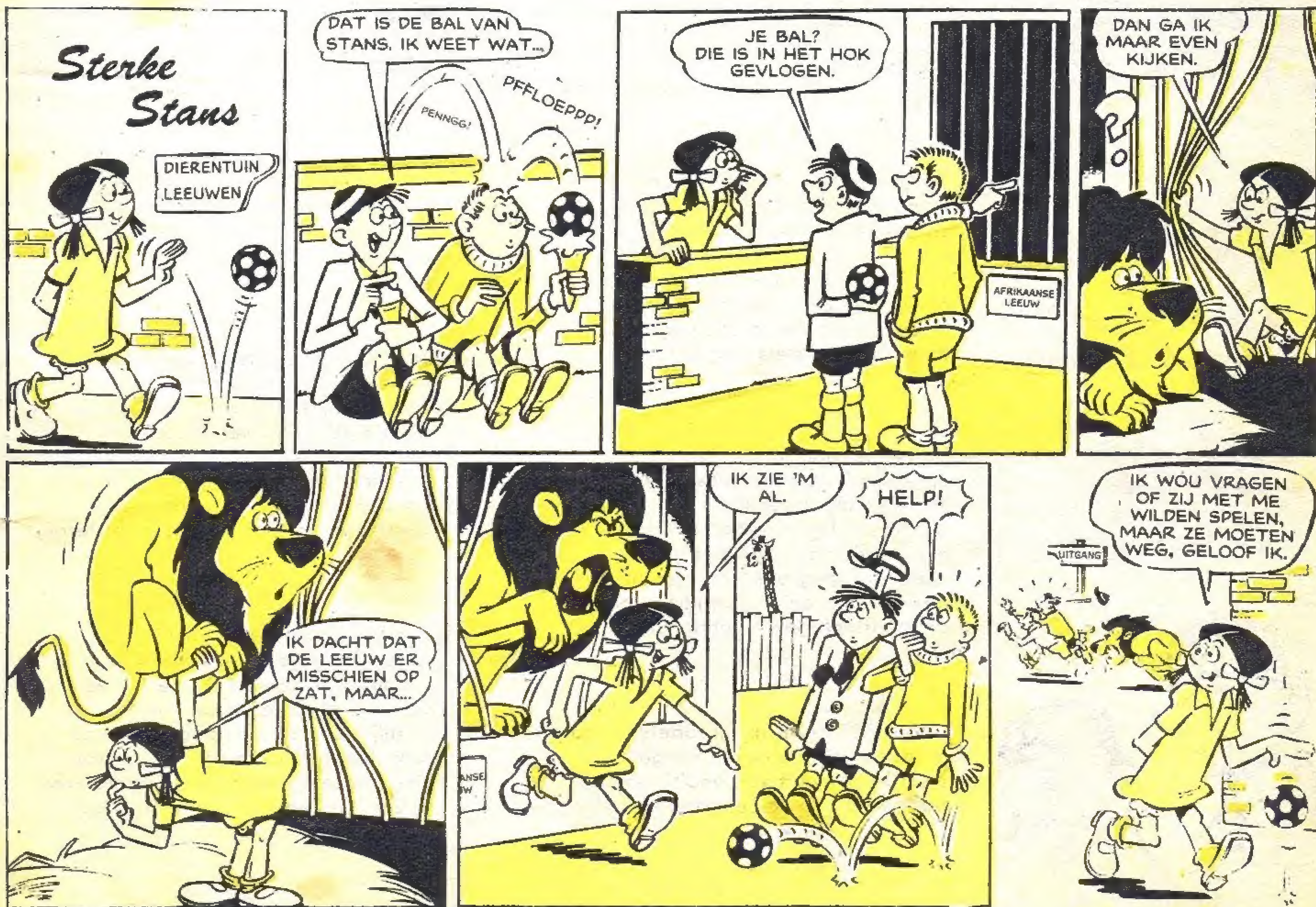
„Mustafa," zei de kadi, „zie jij tussen de knoflook misschien bollen die je als de jouwe herkent?"

Mustafa keek scherp naar de uiachtige bollen. Hij haalde er een stuk of twaalf tussenuit.

„Deze zijn beslist van mij," zei hij, „u kunt het duidelijk zien aan de vorm van de bol. Die is spitser en de kleur is frisser."

„Dan zullen we gauw uitgevonden hebben waar de mensen die knoflook gekocht hebben," zei de kadi en zo was het ook. De koopman was snel bekend. Deze beweerde dat een zekere Omar ze hem geleverd had. Omar wilde eerst volhouden dat hij nergens van wist, maar toen de kadi een van zijn knechten naar zijn huis had gestuurd en deze daar een kelder vol met knoflook had gevonden, viel de man vlug door de mand. Al de knoflook die als boete gebracht was en natuurlijk zijn eigen knoflook werd aan Mustafa toegewezen. En omdat een oosterling nu eenmaal zonder knoflook niet kan leven en omdat er in het dorp vrijwel geen bolletje meer te krijgen was, kon Mustafa er een prachtige prijs voor maken. Hij kon nu een nieuw stukje grond kopen, dank zij de rare getuige, die toch niet zo raar bleek te zijn.

Piet Broos

De razende raket

door Bas Bouwman

De dokter zweeg en keek omhoog,
waar nu een bende vogels vloog,
zo overweldigend in aantal
dat bij een mogelijke aanval
van dit schrikwekkende gebroed
ons vijftal, zelfs met mannenmoed,
er deze keer niet in zou slagen
de wrede monsters weg te jagen.

De kleine Marsman keek bedrukt,
omreden 't hem niet was gelukt
zijn voertuig zover klaar te krijgen
dat hij er vlug mee op kon stijgen;
een eindje varen ging nog wel,
maar dat ging ook nog niet zo snel
dat men met enig recht kon hopen
de monstervogels te ontlopen.

,,Vooruit," zei Dok, ,,proberen maar,
al lopen we dan ook 't gevaar
weer in de buurt van and're draken
daar verderop verzeild te raken!"

Dat had de Dok weer goed voorzien,
want eer men nog een mijl of tien
had afgelegd, riep Piet geschrokken:
,,Pas op! Ginds zijn ze weer aan 't knokken!"

De Marsman drukte op een knop
en trok zijn voertuig zover op
dat het een lange glijvlucht maakte
en dan pas weer het water raakte
toen het gevaar geweken was
en Marsiaan gebleken was,
dat aan hetgeen hij repareerde
per slot maar weinig meer mankeerde.

Voorlopig dus in veiligheid
en van de vogeltroep bevrijd,
die nu weer als een bende gieren
een aanval deed op and're dieren
en blijkbaar al geen oog meer had
voor 'tgeen daar in die schotel zat,
ging Marsman weer aan 't controleren
en zei: ,,Ik heb 't, mijne heren! . . ."

Het bleek, dat, door een los contact,
de stijgkracht danig was verzwakt
en men nog van geluk mocht spreken
dat 't toestel niet was neergestreken
toen het, ruim twintig meter hoog,
zoëven over 't slagveld vloog,
doch, dank zij Marsmans laatste poging,
weer als een vuurpijl naar omhoog ging!

Ze vlogen sneller dan 't geluid
weer boven mist en wolken uit,
waar Marsiaan op goed geluk af
het richtingroer een flinke ruk gaf
en tot zijn reisgenoten zei:
,,We moeten langs de zon voorbij
om jullie aarde te bereiken,
maar. . . dat wil 'k eerst nog eens bekijken!''

Hij maakte een berekening
en dan een kleine tekening
om even duidelijk te maken,
dat, als men in de buurt zou raken
van 't zonnelichaam, men meteen
voorgoed in vuur en gloed verdween
en men van Marsman en z'n vrinden
geen stofje meer terug zou vinden.

,,Zo is 't maar net!'' zei Pillebrom.
,,Dus gaan we maar 'n straatje om,
en hoe dat gaat, blijft me om 't even,
thuis zijn we toch al afgeschreven!''
,,Kom, dokter, doe nou niet zo raar!''
zei d'altijd kalme tekenaar,
die, net als Marsman, volop moed had
dat 't met de reis naar huis wel goed zat.

Ze raakten nu al goed bekend
in 't hemelruim, en ook gewend
aan de op Mars gekregen pillen
om dorst en honger mee te stillen;
alleen de brave brigadier
dacht kwijnend aan het langnekdier,
waarin hij al zo razend trek had
toen hij op 't spek van 't beest z'n nek zat!

H.ROTGANS

Het geheimzinnige

GAIL ZORGDE VOOR KOFFIE EN NICK LOODSTE HET JACHT IN DE RICHTING VAN CORSICA. AF EN TOE SLIEPEN ZE OM BEURTEN. TOEN HET DAG WERD EN DE ZON HUN HUID BEGON TE SCHROEIEN, ONTDEKTE GAIL NA EEN PAAR UREN LAND.

DE WOESTIJN STREKTE ZICH EINDELOOS VOOR HEN UIT. ONDER DE VERZENGENDE ZONNESTRALEN REDEN ZE VERDER, TOTDAT ZE IN DE VERTE PALMEN ONTDEKTEN.

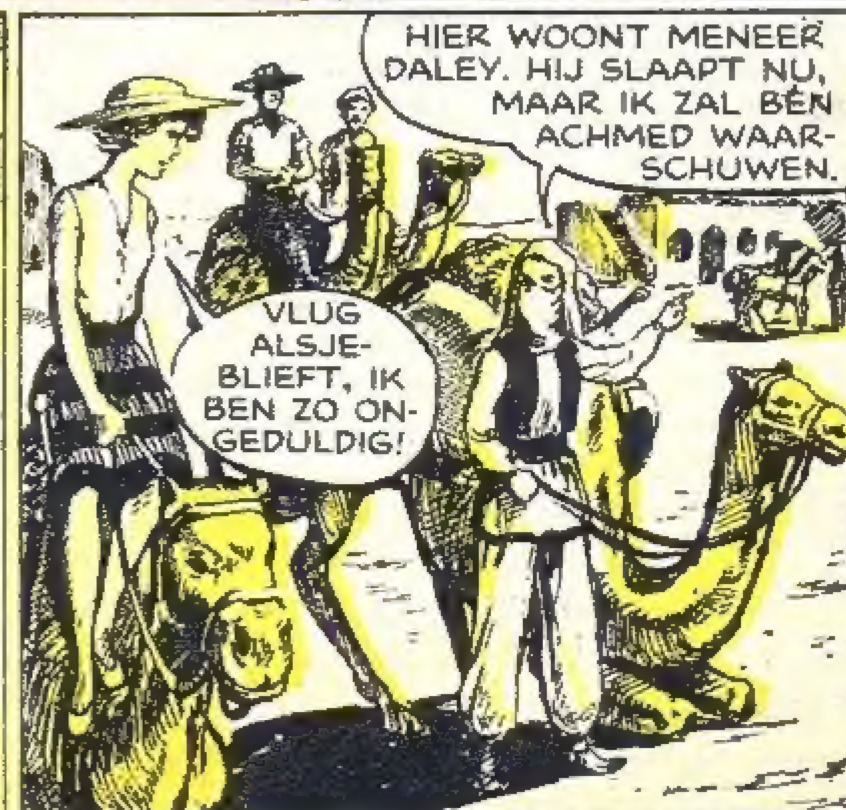

David Scott Danieli

12

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerling-tamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist. Twee heren, Alan en George, hebben hem gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Hij mag er met niemand over spreken, waardoor hij weer in conflict komt met de vaandrig. Na aankomst te Syracuse gaat hij naar de herberg waar hij Zucconi kan vinden. Deze blijkt echter tegen Engeland te spioneren; hij zet Olivier gevangen en bij een poging van Pollie om hem te bevrijden wordt ook zij gegrepen.

Diep terneergeslagen ging Olivier weer op de brits zitten met het hoofd in de handen. Nu was alles verloren. . .

Weldra hoorde hij stampende voetstappen op de trap. Even later werd de deur opengegooid en met een bons kwam Pollie op de vloer van de kamer terecht.

„Meneer de generaal," zei Pietro sarcastisch, „hier heb je wat gezelschap. Alweer zo'n Engelse kwajongen die het de mannen van Zucconi lastig wil maken. Pas maar op, want hij bijt en krabt als een kat!"

En met deze woorden smeet de bandiet de deur met een klap dicht en schoof er zorgvuldig de grendels voor.

HOOFDSTUK 10

Olivier hielp Pollie overeind.

„Er mankeert je toch niets?" vroeg hij hoopvol.

„Ik geloof het niet," zei Pollie. „Die kerel was zo sterk als een beer en hij rook verschrikkelijk naar knoflook."

„Je had hier nooit naar toe moeten komen, Pollie," zei Olivier.

„Daar kon je weleens gelijk in hebben. Waar zitten we hier eigenlijk?"

„In de herberg met het uithangbord waar een vat met een ster op staat; anders gezegd: in het hoofdkwartier van Zucconi."

„O, dus je hebt de brief toch afgeleverd?"

„Ja, maar moet je horen, er is iets ontzettends gebeurd. Ik heb het hele regiment verraden!"

„Wat bedoel je? Het regiment verraden? Hoe dan? Ik begrijp niet waar je het over hebt."

„Die twee mannen in Portsmouth, die me de brief hebben gegeven, waren Franse spionnen. Wat zeg je dáárvan? Het was een truc en ik ben er hals-over-kop ingelopen. Zucconi is de leider van een stel bandieten. Hij werkt óók voor de Franse keizer. Wat een stommeling ben ik geweest! In de brief zat een afschrift van de geheime orders die aan de commandant van ons regiment zijn gestuurd!"

„Olivier! Dat is verschrikkelijk!"

„Ja, dat hoef je me niet te vertellen. Wat moeten we nou beginnen?"

„Laten we eerst eens goed nadenken. We zitten hier opgesloten, maar toch moeten we op de een of andere manier ons regiment waarschuwen."

„Maar hoe, Pollie? Hoe?"

„Laat eens kijken. We kunnen er natuurlijk vast op rekenen dat kapitein Fairlof wel de nodige manschappen zal uitsturen om ons te zoeken, vooral nu we allebei worden vermist. Geloof maar gerust dat ze de hele stad uitkammen, van de eerste tot de laatste steeg."

„Ik schaam me dood, Pollie. Als ik naga hoeveel moeite ik heb gehad en hoeveel gevaren ik heb getrotseerd om de brief veilig en wel hier te krijgen, kan ik me wel voor het hoofd slaan. Alles in dienst van een paar Franse spionnen!"

„Nou, dat kon jij niet weten," zei Pollie troostend. „Bovendien, dat is nu verleden tijd. Laten we er maar niet meer over praten. Het komt er nu vóór alles op aan een waarschuwing naar het regiment te sturen."

Een tijdje zaten ze zwijgend naast elkaar op de houten brits te puzzelen, hoe ze dit moeilijke vraagstuk konden oplossen. Tenslotte stond Olivier op en begon door het kamertje te ijsberen.

„Tussen twee haakjes," zei hij, „hoe kwam je hier eigenlijk in de buurt, Pollie? En hoe ben je aan die jongenskleren gekomen?"

„Toen ik zag dat vaandrig Boscowen je met die musketiers achternaging, wist ik natuurlijk niet wat er zou gebeuren. Het leek me maar het beste toe te proberen ook aan land te komen om te zien of ik je misschien kon helpen. Maar ik moest er in de eerste plaats voor zorgen dat ik niet herkend zou worden. Daarom ben ik naar een van de ruimen gegaan waar een stel oude kleren van Jackie Greenals lagen en die heb ik aangetrokken. Toen herinnerde ik me de afspraak over ons liedje en dus nam ik je fluit mee, liet me in de laatste sloep zakken en roeide naar de kade. Wat zwaar zijn die boten, hè? Ik dacht dat ik het nooit zou halen."

„En verder? Wat gebeurde er toen je aan wal kwam?"

„Ik ontdekte al gauw dat de musketiers overal naar je aan het zoeken waren. Het lag er dus dik bovenop dat je je ergens had verstopt. En dus ging ik op goed geluk op zoek. Ik liep gewoon straatje in, straatje uit en telkens weer speelde ik dat liedje. Ziezo, en nou zit ik hier. Vertel eens, heb je die Zucconi zelf te spreken gekregen?"

„Nou en of! Het is een verschrikkelijke kerel. Een boom van een vent, met wie je het maar beter niet aan de stok kunt krijgen. Maar wist ik veel! Een van zijn helpers — dezelfde die jou heeft gepakt, hij heet Pietro — bracht me naar hem toe. En toen ik in de gaten kreeg dat ze me hadden bedrogen met die brief, had het geen haar gescheeld of hij had me meteen een kopje kleiner gemaakt. Gelukkig zei Zucconi dat hij me misschien wel als gijzelaar kon gebruiken en daarom mocht ik in leven blijven. Dat is een van de weinige goede dingen die ik aan hem heb te danken."

„Als ik je goed begrijp, is het een eersteklas boef."

„Precies. Maar als hij in een goed humeur is, kan hij toch heel aardig zijn. In het begin wou hij met alle geweld dat ik bij hem bleef eten."

„Stil," zei Pollie. „Ik hoor iemand aankomen."

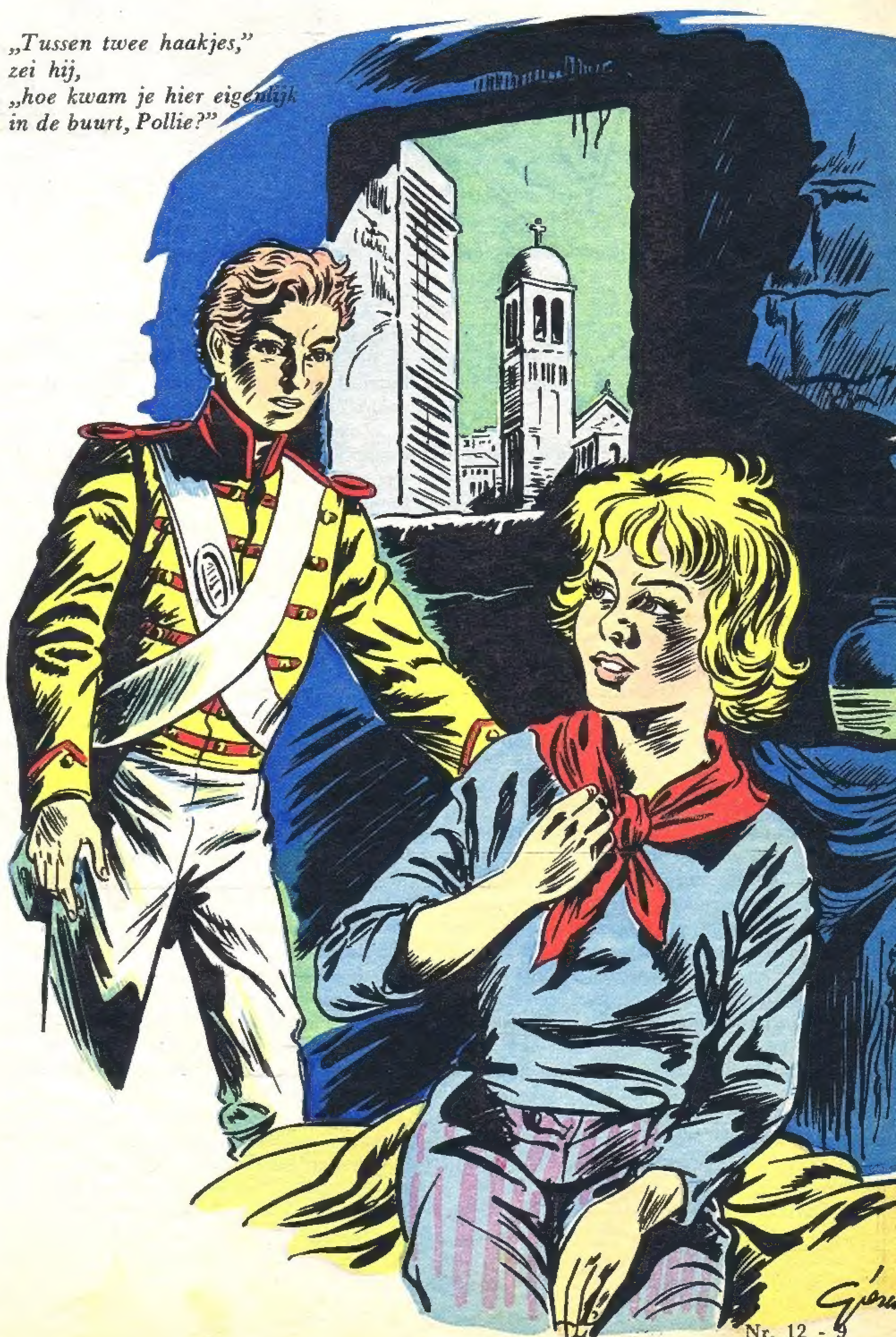
Ze keken naar de deur en kropen instinctief in een hoek van het vertrek. Even later verscheen Pietro op de drempel met een lantaarn in zijn hand.

„Ha ha, daar hebben we meneer de generaal en die andere kleine woesteling. De maëstro wil jullie spreken. Kom op, ga maar mee. En wat ik jullie zeggen wou, vriendjes: zorg dat je je beleefd en onderdanig gedraagt, anders. . ."

Grijnzend maakte hij een gebaar, dat Pollie en Olivier kippevel bezorgde.

„Kom maar mee, Pollie," zei Olivier rustig. „Er zit niks anders op. Moed

„Tussen twee haakjes,"
zei hij,
„hoe kwam je hier eigenlijk
in de buurt, Pollie?"

De kapitein zond een woedende blik in de richting van vaandrig Boscowen.

houden maar. We zijn nu met ons tweeën."

„Moed houden," herhaalde Pollie; en met opgeheven hoofden volgden ze Pietro de gammele trap af.

Aan boord van de *Zeeleeuw* luisterde intussen kapitein Fairlof naar het rapport dat vaandrig Boscowen uitbracht over de achtervolging.

„Ik begrijp er eerlijk gezegd niets van, vaandrig," zei hij op strenge toon. „In het holst van de nacht maak je me wakker om me te komen vertellen dat die rakker van een leerling-tamboer er met een van de sloepen vandoor is gegaan. Daarna heb je met een paar musketiers de achtervolging ingezet en nu krijg ik te horen dat je hem niet hebt kunnen vinden. Zo is het toch, nietwaar?"

„Jawel, kapitein," antwoordde de jonge officier, die krampachtig in de houding stond. „Om een uur of half tien was ik aan dek gegaan om de wacht te controleren. Opeens merkte ik dat de man stond te praten met het dochtertje van sergeant Trott. Nou, ik heb haar natuurlijk een standje gegeven. Op dat ogenblik keek ik de kant van de haven uit en daar zag ik de leerling-tamboer er met een van de sloepen vandoor gaan. Meteen ben ik hem achternagegaan."

Kapitein Fairlof stond op uit zijn armstoel en liep enkele malen heen en weer door zijn hut.

„Maar wat heeft die knaap zo laat 's avonds aan wal te zoeken? Dat is mij eenvoudig een raadsel."

„Misschien schuilt de verklaring in de geheimzinnige brief, kapitein. U herinnert zich immers wel dat hij er geen woord over wilde loslaten?"

„Ach ja, maar het is een bovenste beste jongen. Ik kan me niet voorstellen dat hij in het een of andere duistere zaakje is betrokken. Heb je overal wel goed gezocht?"

„Zeker, kapitein. Meer dan een uur lang. Toen dacht ik dat ik maar beter weer aan boord kon gaan om u op de hoogte te stellen. De korporaal en twee musketiers zijn nog steeds aan het zoeken."

Opeens werd er dringend op de deur geklopt en een seconde later verscheen sergeant Trott op de drempel van de kapiteinshut. Hij zag er zeer opgewonden uit.

„Kapitein, mag ik u iets vragen?" zei hij, in de houding springend.

„Ga je gang, sergeant," antwoordde kapitein Fairlof.

„Is het u bekend, kapitein, dat mijn neef aan land is gegaan en vermist wordt?"

„Ja, dat weet ik. Vaandrig Boscowen heeft me zo juist verslag uitgebracht van wat er is gebeurd. Een vreemde geschiedenis. Ik heb er geen verklaring voor."

„Kapitein, de zaak is nog vreemder dan u misschien denkt. Daarnet heb ik bericht gekregen dat mijn dochter Pollie eveneens wordt vermist!"

„Je dochter óók al vermist? Wat bedoel je, sergeant?" vroeg de kapitein stomverbaasd.

„De vrouw van korporaal Stevens kwam me vertellen dat de kooi van m'n dochter onbeslapen is, kapitein! En ze is op het hele schip nergens te vinden."

„Maar dat is toch al te dol! Eerst de leerling-tamboer en nou de dochter van de sergeant. Wat is dit hier voor een gekkenhuis?"

De kapitein zond een woedende blik in de richting van vaandrig Boscowen en keek vervolgens de sergeant aan. Pollies vader maakte zulk een beklagenswaardige indruk dat de kapitein met hem te doen kreeg.

„Het spijt me, sergeant," zei hij. „Ik wist niet beter of het schip werd prima bewaakt."

Sergeant Trott was zo wanhopig, dat hij de militaire voorschriften een ogenblik vergat, naar voren stapte en zijn handen op de tafel legde.

„Kapitein," zei hij met bevende stem, „Pollie is mijn enig kind. Ze is alles wat ik heb. Nu en dan vertoont ze weleens wat kuren, maar ze is nu eenmaal nog erg jong. Er steekt voor geen cent kwaad in. Weet u wat ik denk? Dat ze op zoek is gegaan naar haar neef. Ik weet haast wel zeker dat ze in Syracuse ergens door de straten zwerft. U kunt me een groot genoegen doen, kapitein. Laat me alstublieft met een paar manschappen aan land gaan om haar te zoeken."

Kapitein Fairlof dacht een ogenblik na.

„Kapitein, alstublieft!"

„Als er gezocht moet worden," zei de kapitein tenslotte, „moet het goed gebeuren ook. Sergeant, kijk eens hoeveel manschappen je bij elkaar kunt krijgen. Desnoods gaan we er met de hele compagnie op af. Ik zal zelf het bevel voeren. Zorg dat er voldoende munitie meegaat. Vaandrig, laat nog een paar sloepen strijken. Vooruit, we moeten opschieten."

„Tot uw orders, kapitein," zei de vaandrig, de hakken tegen elkaar klappend.

„Dank u wel, kapitein," zei sergeant Trott, en met deze woorden snelde ook hij de hut uit.

Even later klonk er tromgeroffel aan dek, ten teken dat de soldaten moesten aantreden. Kapitein Fairlof schoot in zijn uniformjas en gespte zijn degen om.

Netjes naast elkaar kwamen Pollie en Olivier voor de beruchte Zucconi te staan. Pietro, vergezeld van een tweede helper van de bandietenleider, Michele genaamd, had de bewaking op zich genomen.

„Zo, zo," zei Zucconi, „zijn jullie daar. Eerst één gevangene en nu twee. En ik moet je zeggen: een mooi stel zijn jullie. Als ik hoor hoe jullie tekeer kunnen gaan, wordt het me bang om het hart!"

De bandieten begonnen alle drie te lachen, terwijl Pollie en Olivier de roverhoofdman met angstige blikken gadesloegen. Olivier probeerde zich zo dapper mogelijk te gedragen. Zucconi had niet veel verbeeldingskracht nodig om zich voor te stellen dat de kinderen doodsangsten uitstonden.

„Vertel me eens even," hernam hij, wijzend op Pollie. „Je ziet er maar armoedig uit in die vodden. Hoe ben je hier verzeild geraakt?"

„Die vetzak daar met zijn lelijke gezicht heeft me hierheen gesleept alsof ik

een zak aardappelen was. Maar ik heb hem lekker in z'n gezicht gekrabd en hem een paar stevige schoppen in zijn maag gegeven. Kijk maar, hij heeft de schrammen nog op zijn wang zitten!"

„Kalm aan, Pollie," fluisterde Olivier. „Maak het nou niet erger dan het al is."

„Asjeblieft!" riep Zucconi uit. „Heb je hem zijn gezicht opengekrabd? Nou, ik kan niet zeggen dat hij er knapper op is geworden. Hoe dan ook, beste vrienden, we zullen nu eens moeten zien wat er verder moet gebeuren. Eerlijk gezegd hebben mijn trouwe helpers niet al te beste plannen met jullie. Wat vinden jullie er zelf van?"

„Hoe zo?" vroeg Olivier. „Het maakt toch zeker geen verschil wat wij ervan vinden? Ik zal u eens wat anders vertellen. Als u nog even wacht, staat er hier een peloton van het 11le regiment infanterie voor de deur. En dan zullen we eens zien wie aan het langste eind trekt."

„Kom, kom, kereltje, laten we nou niet overdrijven. Ik geloof dat je je heel erg vergist. Laten die soldaten maar rustig komen — vinden doen ze ons toch niet. En eer we twee dagen verder zijn, hebben ze het onderspit gedolven, let op mijn woorden. Maar ik, de grote Zucconi, zal jullie bewijzen hoe edelmoedig ik kan zijn. Ik ben het helemaal niet eens met mijn helpers. Ik geloof dat het beter is jullie voorlopig in leven te laten. Want stel je eens voor, dat er iets mis zou gaan. Ook een beroemd bandietenleider kan weleens pech hebben. Het is immers niet ondenkbaar dat de Britse militairen ons moeilijkheden zullen bezorgen. Welnu, dan kan ik jullie toch zeker prachtig als gijzelaars gebruiken? Waar of niet? Daarom zal ik jullie te eten geven en je prima verzorgen. Op één voorwaarde: dat jullie niet zo dom zijn om te proberen er tussenuit te knijpen. Hoe lijkt jullie dat?"

Op dat ogenblik hoorden ze iemand in grote haast de trap oprennen. De deur vloog open en er verscheen een gemeen uitziende kerel op de drempel, die zijn baas met radde tong iets in het Italiaans toeriep. Zucconi sprong overeind en schreeuwde zijn mannen een paar bevelen toe. Daarna wendde hij zich weer tot de kinderen.

„Daar heb je het al," zei hij. „Maar goed dat ik jullie in leven heb gelaten. Een van mijn helpers komt me daar vertellen dat er een grote troepenmacht aan land is gezet en dat de Engelse musketiers aanstalten maken de stad binnen te trekken!"

„Dat heb ik u immers voorspeld?" zei Olivier niet zonder trots.

„Aha, en nou dachten jullie zeker dat je er verder zonder kleerscheuren afkwam, hè? Dan heb je het mis. Jullie gaan een reisje maken. We trekken onmiddellijk de bergen in en daar zitten we zo veilig als wat, en jullie ook. Ik heb jullie maar één ding meer te zeggen, vrienden! Als jullie proberen om te vluchten of als je ons op een andere manier last bezorgt, is mijn geduld ten einde. Pietro en Michele hier hebben opdracht gekregen jullie niet levend te laten ontsnappen. Ik denk dat je wel zult begrijpen wat dat betekent. Pietro, Michele! Neem ze mee!"

Ze werden de trap af geduwd en kwamen weldra op een open plek aan de achterkant van het gebouw, waar een en al bedrijvigheid heerste. Links en rechts waren mannen bezig ezels te zadelen en een groot aantal zakken over de lastdieren te verdelen.

Pollie en Olivier werden naar een hoek van de binnenplaats gedreven en daar werden hun de handen op de rug vastgebonden. Vervolgens werden ze allebei op een ezel gezet en even later trok de optocht een nauw poortje door en de steeg in, die Olivier reeds van zijn gevangenis uit van boven had bekeken. Ongeveer een kwartier later bereikten ze de buitenwijken van de stad. Pietro en Michele leidden de ezels, die Pollie en Olivier vervoerden, bij de teugel en de rest van de bandieten volgde in een onregelmatige colonne. De meeste van de mannen droegen musketten, die ze losjes over hun schouders hadden geslingerd.

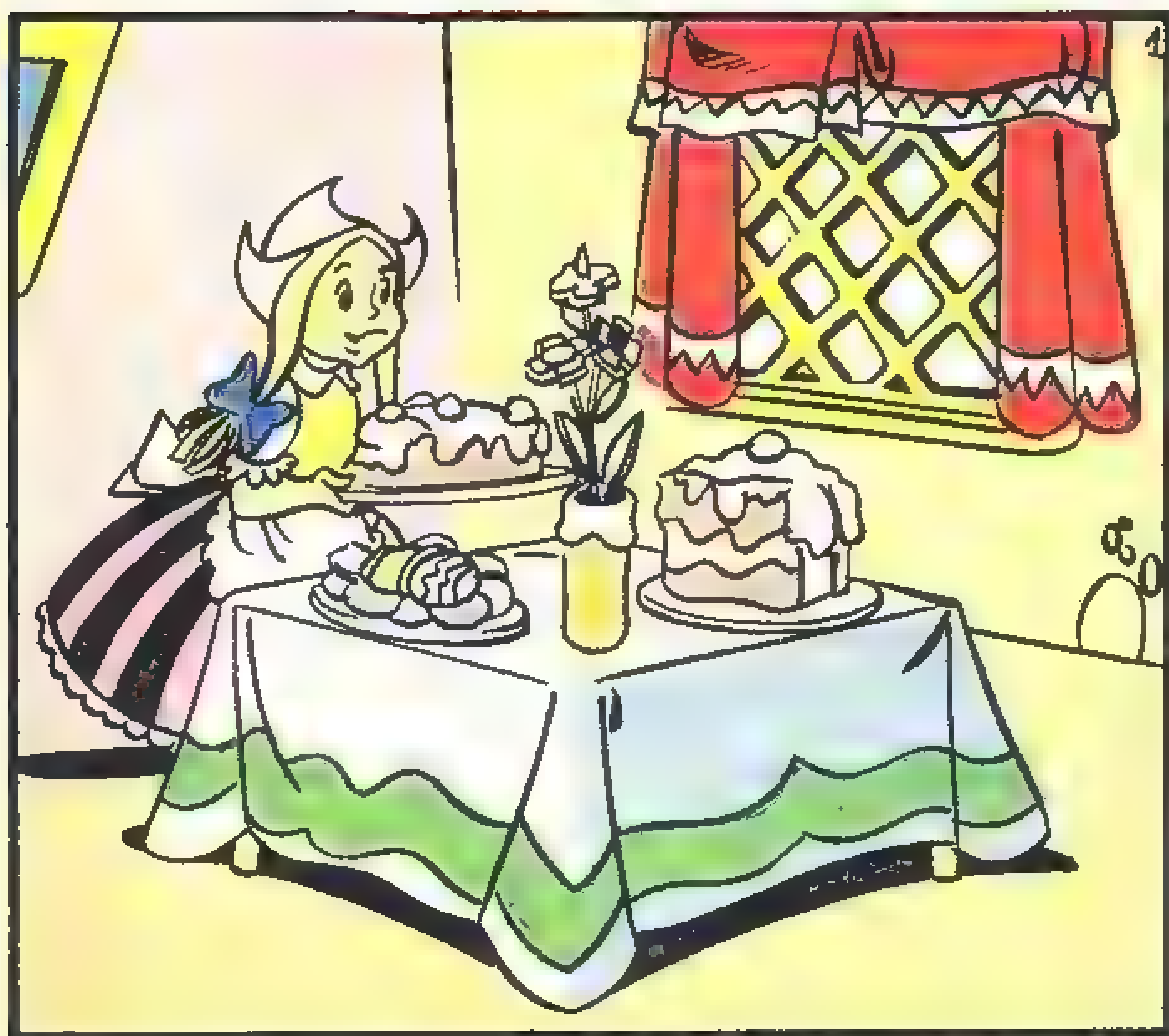
Wordt vervolgd

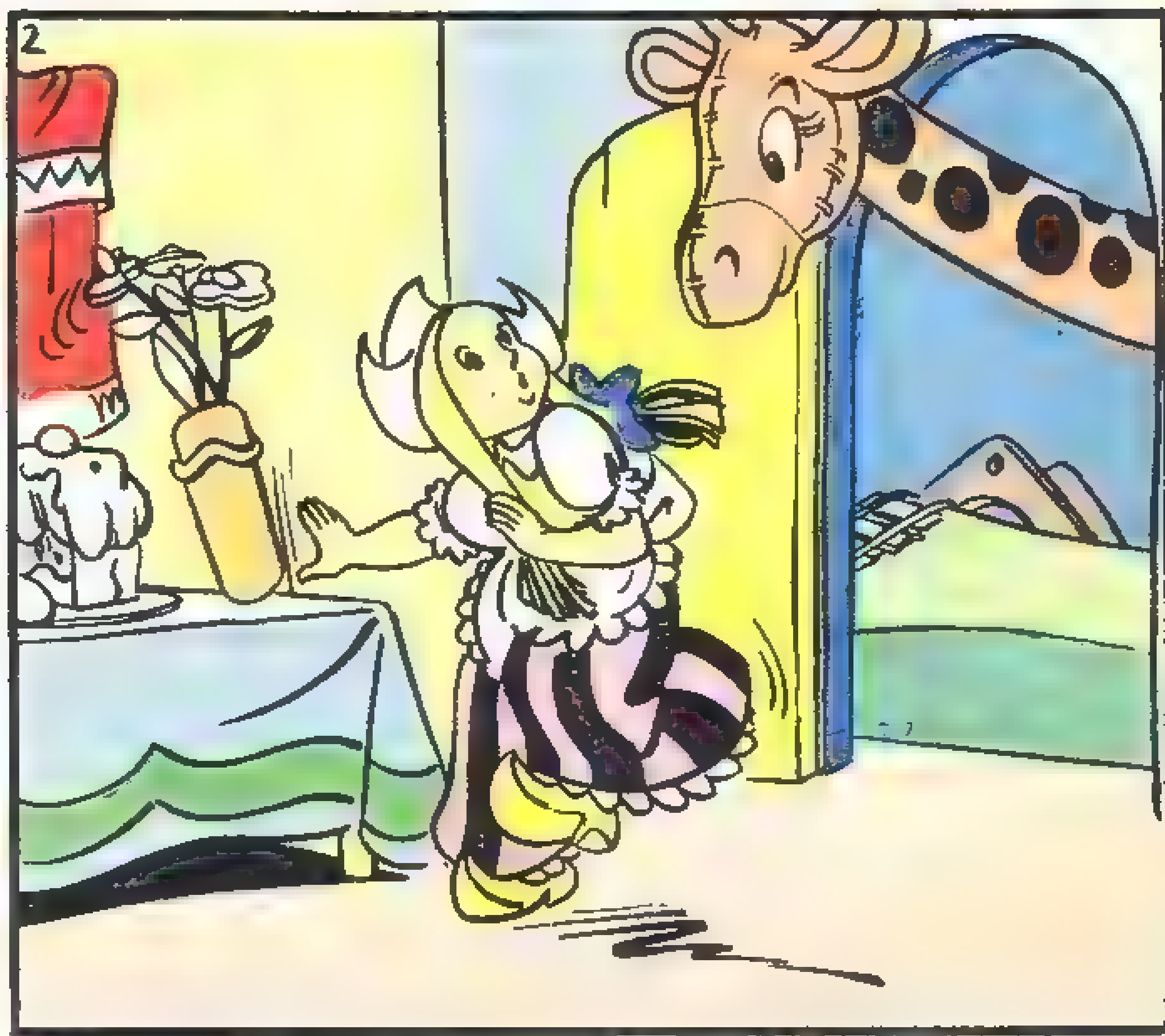

SPELEND

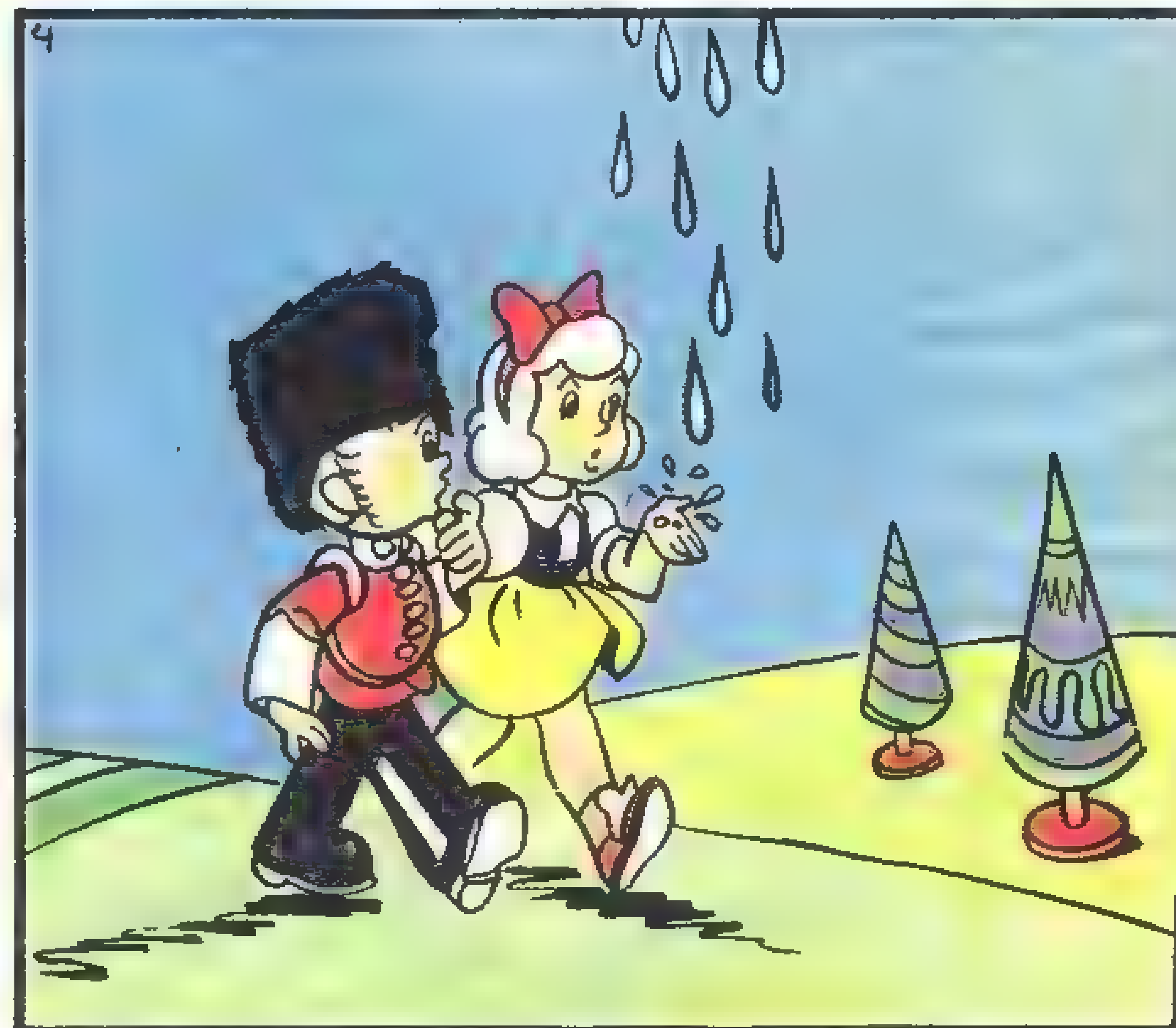
Op een zaterdagmiddag zou Trientje Klomp theevisite krijgen. Ze haastte zich om op tijd klaar te zijn. „Als de kersentaart nu maar lekker is," zei ze, „en als de slagroomtaart nu maar niet inzakt en niet te zoet is uitgevallen!"

Ze verheugde zich echt op het bezoek. „Tommie en Dollie zullen wel gauw komen," zei ze met een laatste blik op de feestelijk gedekte tafel. Opeens zei een stem achter haar: „Hallo!" Trientje keerde zich om en zei: „Hè? Gerard Giraf!"

„Wat maak jij me aan het schrikken!" zei Trientje. „Och, ik kwam zo maar eens kijken," zei Gerard. „Je bent te lang om binnen te komen," zei Trientje, „en ik kan niet buiten spelen, want ik krijg bezoek." Ze duwde Gerard terug.

Arme Gerard. „Nergens ben ik welkom!" zuchtte hij en bedroefd ging hij langs de kant van de weg zitten en huilde grote giraffetranen. Even later kwamen Dollie en Tommie voorbij. Dollie ontdekte toen iets vreemds. „Het regent," zei ze, „kijk eens wat een druppels!"

SPEELGOED

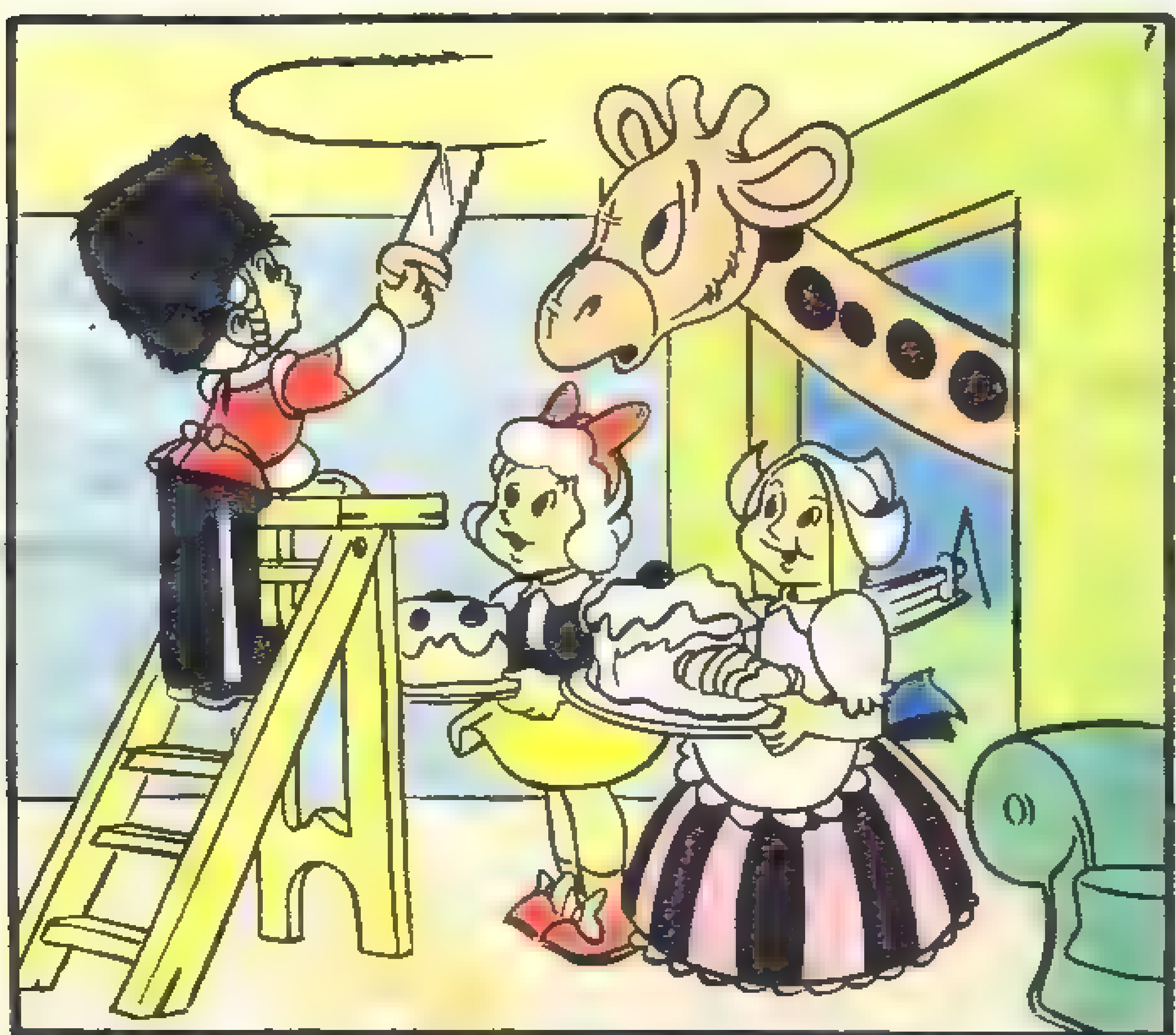

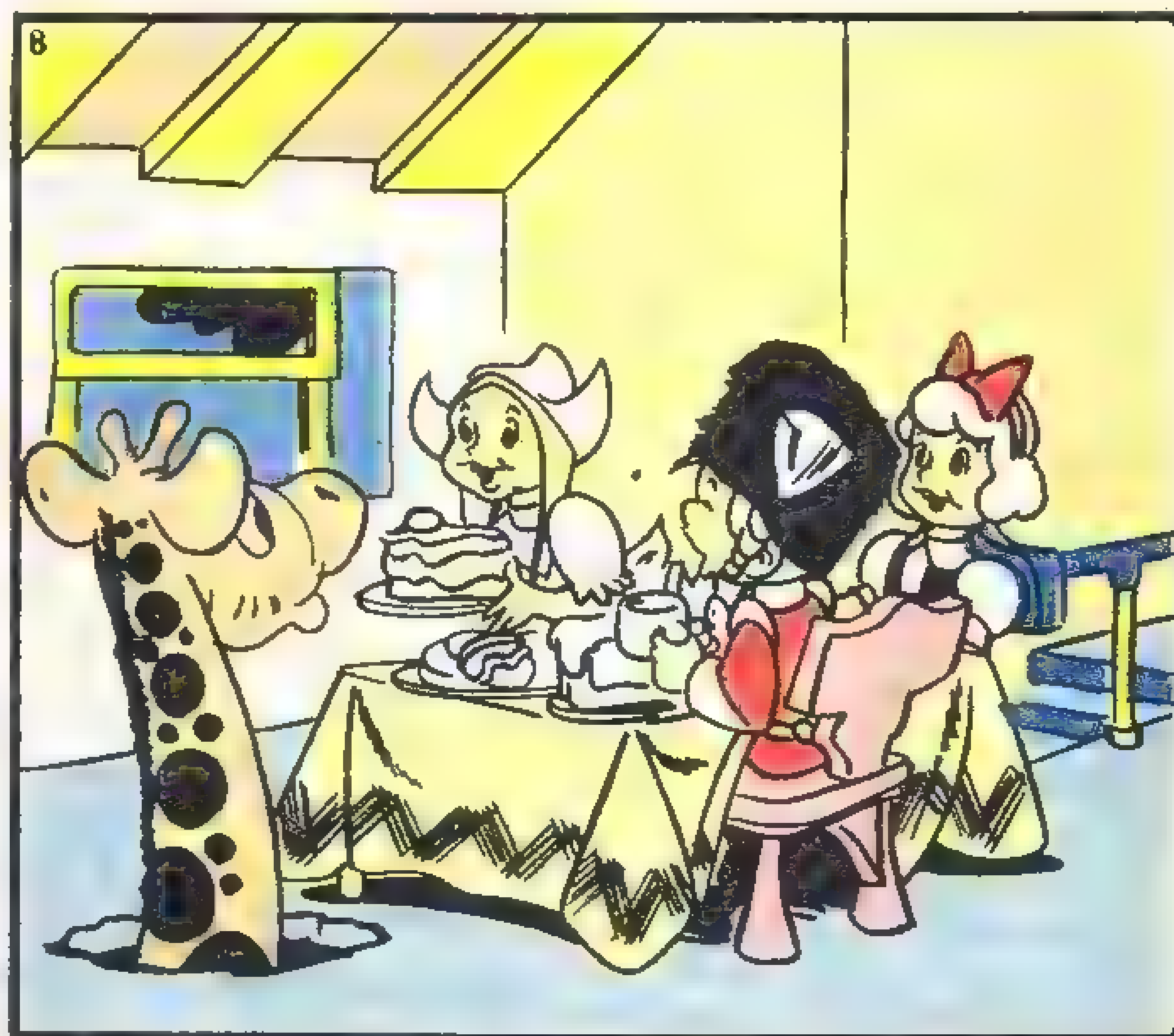
Gewone regendruppels zijn niets bijzonders, maar deze druppels wel. Want nu regende het slechts op één klein plekje, terwijl de zon vrolijk scheen. Tommie keek op en zag toen tot zijn verbazing Gerard. „Nee maar," zei hij, „het regent niet, maar Gerard Giraf huilt!"

„Ik ben zo bedroefd!" snikte Gerard en hij vertelde Tommie alles. „Kop op," zei Tommie, „we zullen wel iets bedenken." Even later vroeg hij Trientje Klomp om de theevisite bij hem thuis te houden. Ze vroeg niets, maar keek wel verbaasd.

Toen ze bij Tommies huis kwamen, keek Trientje nog meer verbaasd naar wat Tommie ging doen. Tommie lachte maar eens. „Ik ben dadelijk klaar," zei hij en hij klauterde op een trap en zaagde een gat in het plafond, een mooi rond gat.

En terwijl Tommie, Dollie en Trientje Klomp boven gezellig zaten te praten, stak Gerard zijn kop door het gat in de vloer. Zo kon hij ook op bezoek komen. Dat vond hij heerlijk! „Ik ben de gelukkigste giraf van heel Speelgoedland!" lachte Gerard.

IN HAAR HART WIST MEVROUW GRUMBITT OOK WEL, DAT MARTIN GEEN SLECHT KARAKTER HAD. HAAR GROOTSTE ZORG WAS OF ZE HEM WEL VOLDOENDE KON LATEN LEREN, WANT ZE WAS ARM. MAAR GELUKKIG KON ZE GOED BREIEN EN KON ZE IN HUN BEIDER ONDERHOUD VOORZIEN DOOR SOKKEN TE BREIEN VOOR VELEN IN HET DORP.

HIJ SCHOOT EEN STEENTJE ACHTER MARTINS OOR. VAN SCHRIK LIET MARTIN DE KOLENKIT VALLEN.
WAT DOE JE NU?

VOORDAT BOB DE PROPPESCHIETER HAD KUNNEN WEGMOFFELEN, HAD MARTIN HEM AL ONTDEKT. DE ONDERWIJZER ZAG NIETS.
DOMOOR, RAAP DIE KOLEN OP EN GA MAAR GAUW ZITTEN!

MARTIN DEED WAT DE ONDERWIJZER HEM OPDROEG EN GING TOEN MET EEN WOEDENDE BLIK NAAR BOB ZITTEN.
DE ONDERWIJZER SCHREEF WAT OP HET BORD, TERWIJL MARTIN ZIJN VINGER OVER BOBS VOORHOOFD EN NEUS HAALDE.

TOEN DE ONDERWIJZER ZICH EVEN LATER OMKEERDE, KEEK HIJ BOB BOOS AAN.
WAT IS ER MET JOU GEBEURD, BOB?
HET IS MARTINS SCHULD, MENEER; HIJ HEEFT HET GEDAAN...

IS DAT WAAR, MARTIN?
JA, MENEER.
DAT WORDT SCHOOLBLIJVEN IN HET SPEELKWARTIER.

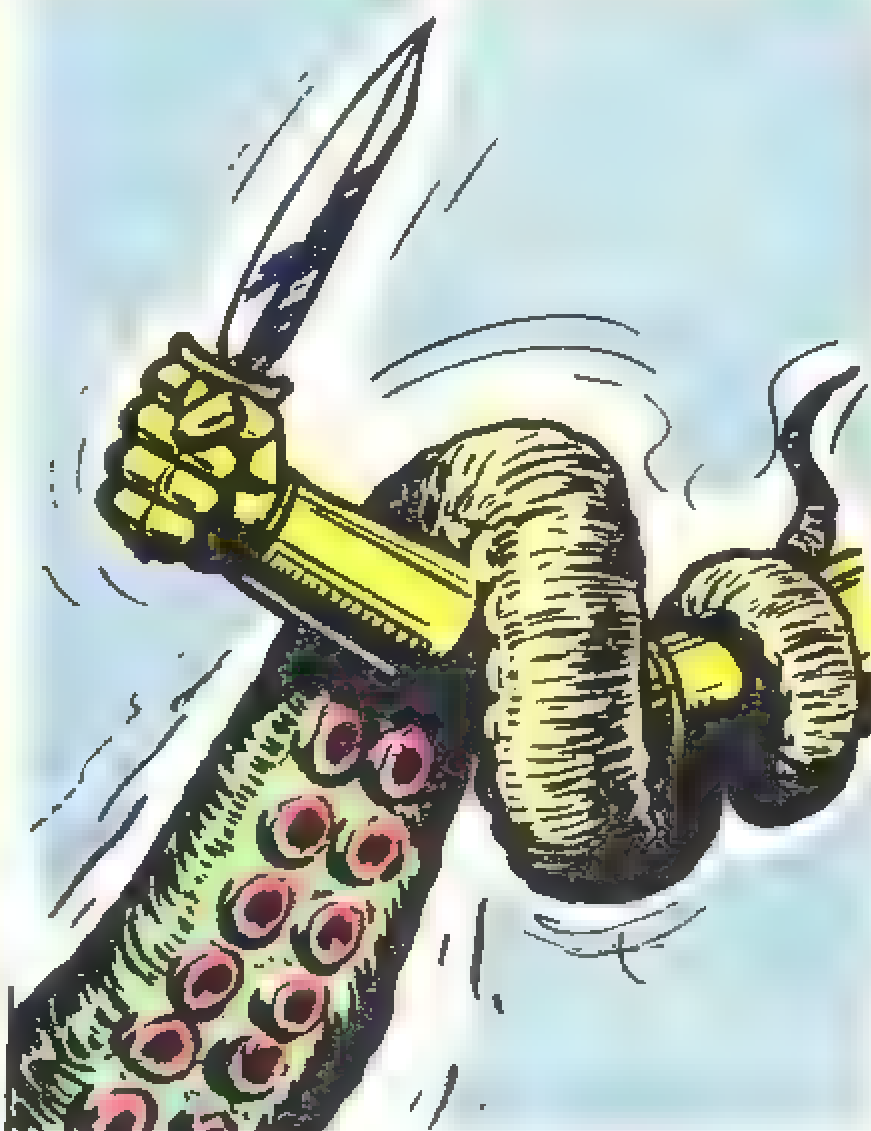

MARTIN GING WEER OP ZIJN PLAATS ZITTEN. EVEN LATER WAS DE LES AFGELOPEN.
WEET JE WAT IK NOU GA DOEN, MARTIN? IK ZAL JE POES ZWEMMEN LEREN!

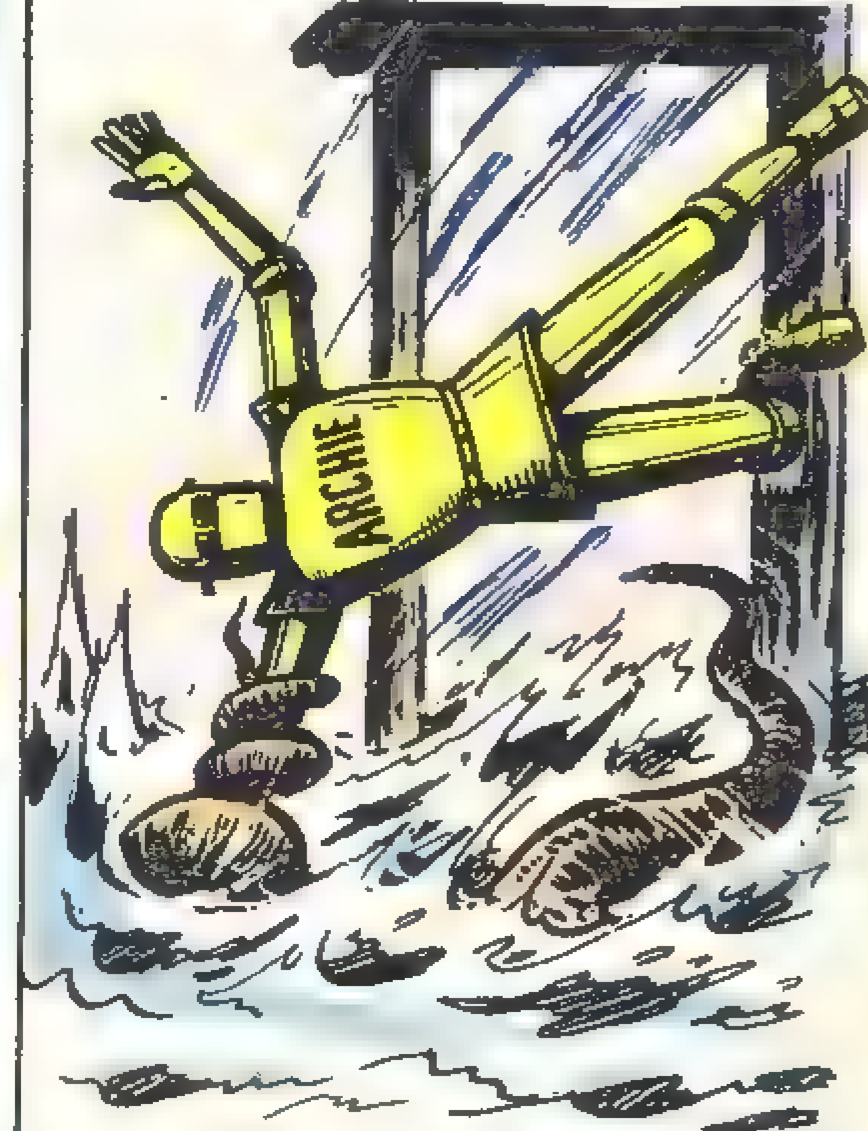

MARTINS EERSTE OPWELLING WAS BOB ACHTERNA TE LOPEN OM DE KAT TE REDDEN.
MAAR EEN SCHERPE BLIK VAN DE ONDERWIJZER HIELD HEM TEGEN.

De man van staal

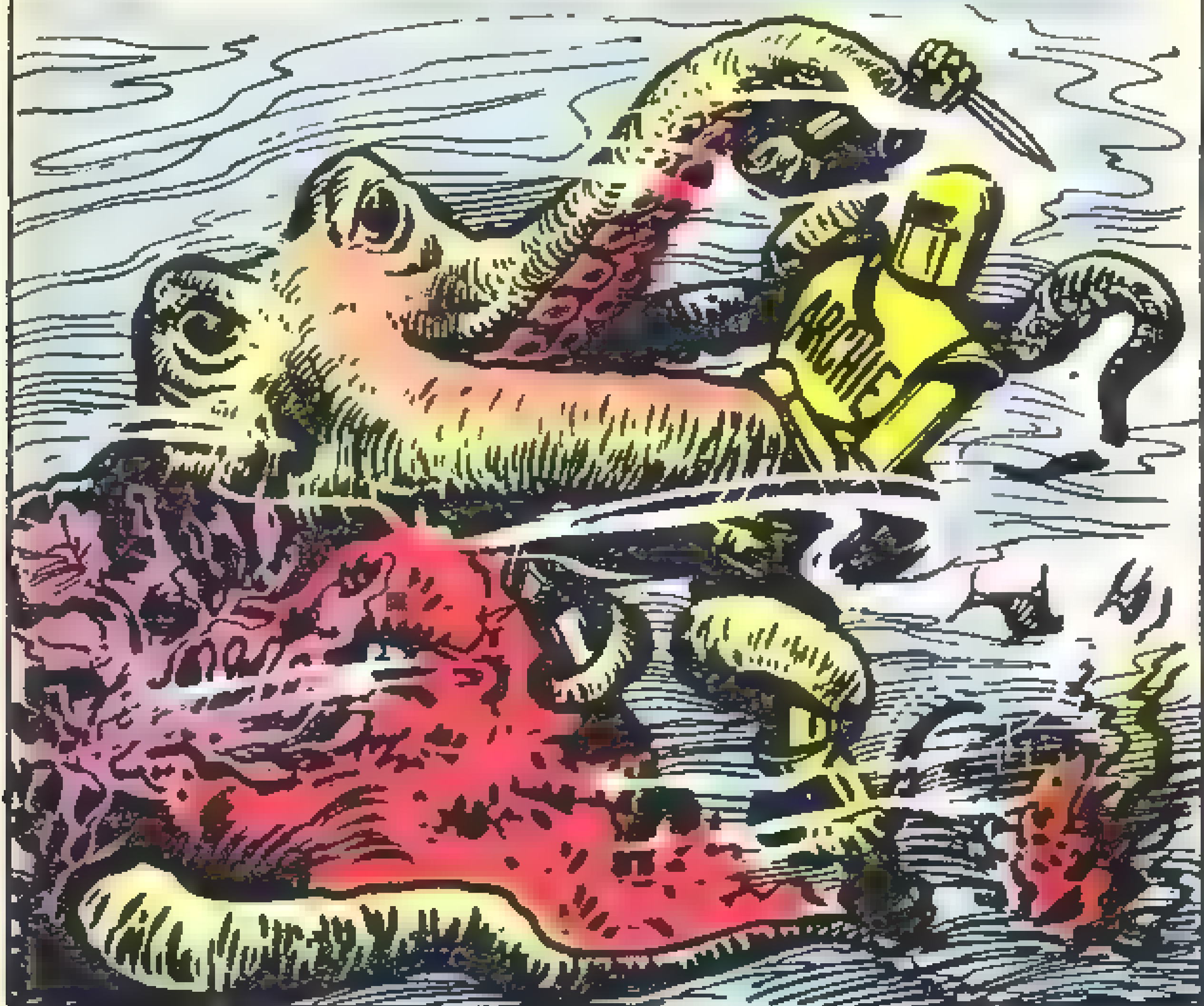

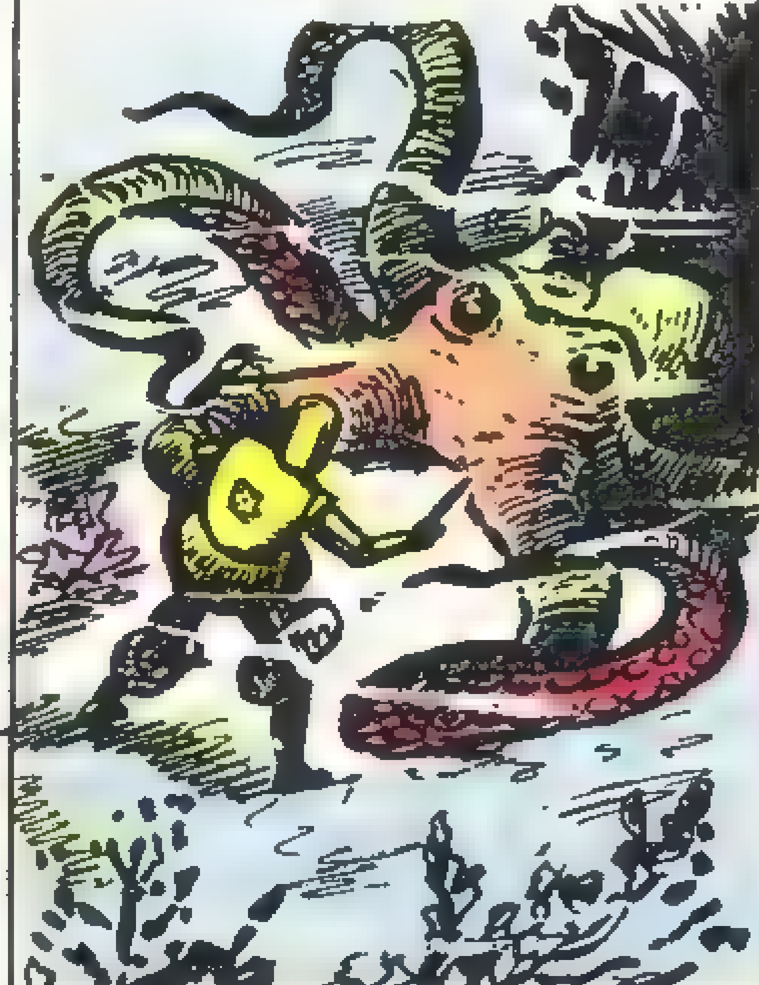

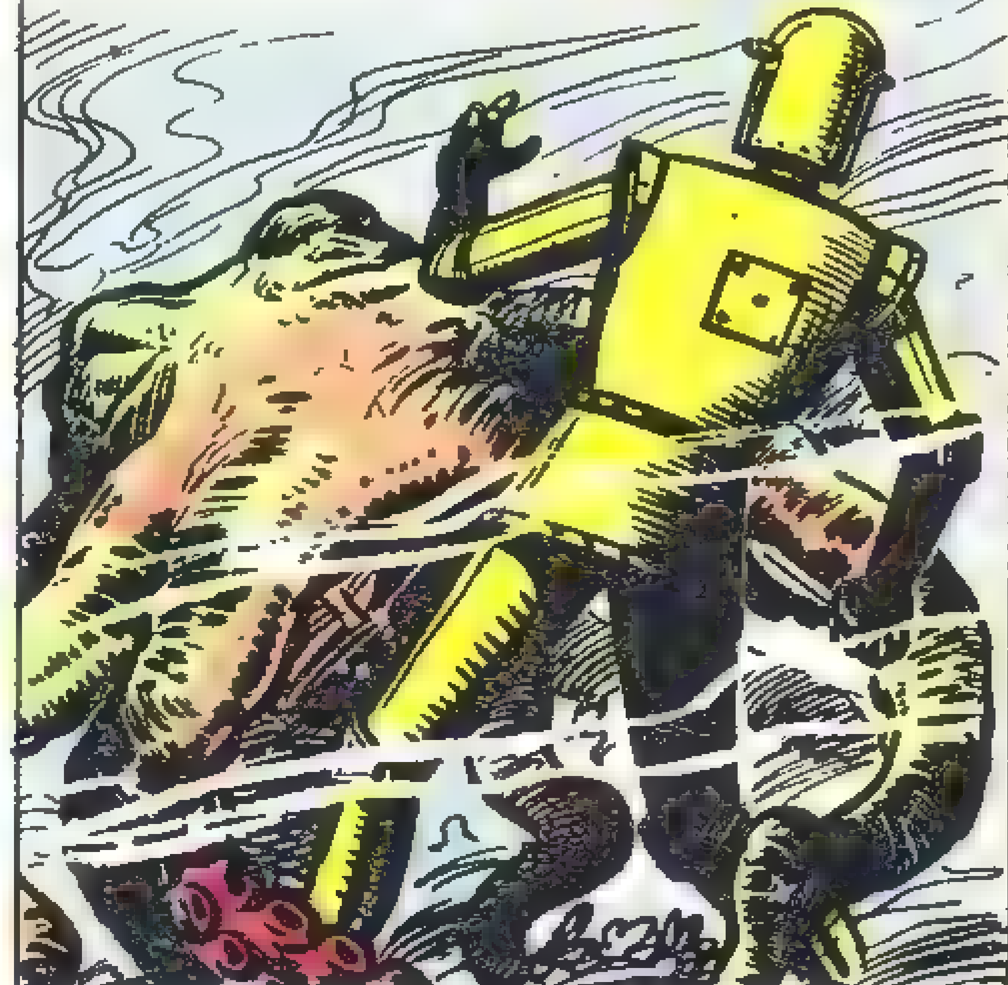

OP DE ZEEBODEM VOND EEN HEFTIGE STRIJD PLAATS, WAARBIJ ARCHIE VERWOED PROBEERDE BOVEN TE BLIJVEN.
ARCHIE

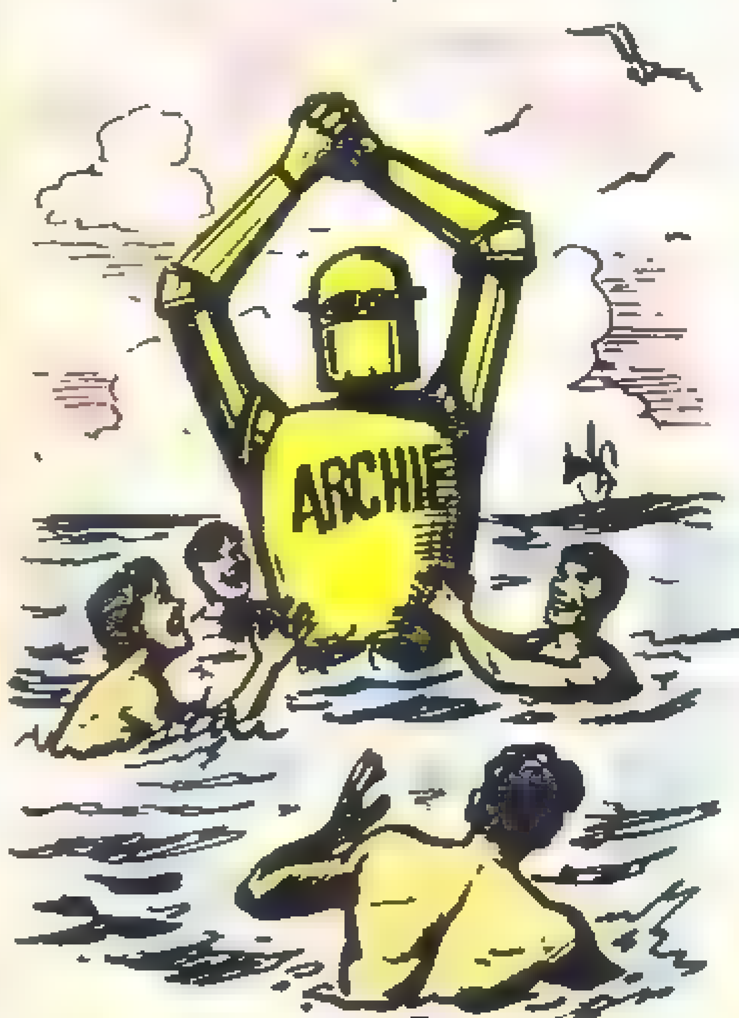

OPEENS GAF KEN EEN KREET VAN AFGRIJZEN.
ARCHIE LIGT ONDER! NU IS HET GEDAAN MET HEM.
DE ZEEDUIVEL VERPLETTERT HEM. DE STALEN MAN IS OVERWONNEN.

MAAR ARCHIE VOCHT DAPPER DOOR.
ARCHIE

MET EEN ENORME LAATSTE KRACHTSINSPANNING STOOTTE HIJ NOG EENMAAL TOE.

DAT BESLISTE DE STRIJD. DE VANGARMEN LIETEN LOS. ARCHIE HAD OVERWONNEN!

DE INLANDERS JUICHTEN OM HET HARDST.
HOERA, DE ZEEDUIVEL IS DOOD! NAGADE IS VERSLAGEN.
ARCHIE HEEFT WEER OVER-WONNEN!

KEN KON ZIJN OGEN NIET GELOVEN TOEN ARCHIE BOVEN KWAM.
ARCHIE

GEWELDIG! NU KAN DE STEIGER AFGEBOUWD WORDEN EN ZIJN WE GAUW ONDERWEG NAAR HET VLIEGTUIG. ZOUDEN WE ER NOG KOMEN VÓÓR DAGUSTA? WE MOETEN HET PROBEREN.

Katy knapt het wel op

KARELTJE ZETTE EEN KEEL OP VAN JE WELSTE.
MAAR MENEER CROWLEY HEEFT HET VERZONNEN, DIE HEEFT ME DE VOETZOEKERS GEGEVEN. EN HIJ ZEI...
NET WAT IK DACHT! DUS CROWLEY ZAT ER WEER ACHTER.

KATY EN DE SHERIFF GINGEN SAMEN WEG.
WE ZULLEN CROWLEY EENS AAN DE TAND VOELEN, KATY. EN DAT ZOONTJE VAN U MOET EEN FLINK PAK RAMMEL HEBBEN, MEVROUW PRIEM.

IN DE HOOFDSTRAAT ZAGEN ZE EVEN LATER CROWLEY VOOR ZIJN HOTEL STAAN.
HET PAARD HAD WEL GEDOOD KUNNEN ZIJN. HET IS NOG GOED AFGELOPEN, MAAR IK HEB DE BEWIJZEN DAT JIJ HET GEDAAN HEBT, CROWLEY. HEB JE EEN VERKLARING VOOR JE GEDRAG?
HOTEL CRO
HET WAS ALS EEN GRAPJE BEDOELD, SHERIFF.

MAAR KATY ZAG DE WOEDE IN ZIJN OGEN, TOEN HIJ SPRAK.
TEL CROWLE
ALS JE NOG MEER VAN DAT SOORT GRAPJES UITHAALT, DAN ZULLEN WE JE ACHTER SLOT ZETTEN, BEGREPEN? ALS KATY NOG ÉÉN KEER OVER JE TE KLAGEN HEEFT...

TERWIJL CROWLEY MOPPEREND EN BESCHAAMD AFDROOP, WERD KATY VRIENDELIJK GEGROET.
HET IS WEL GOED DAT DIE CROWLEY EENS OP Z'N NUMMER WORDT GEZET.
MOOI ZO, KATY! GOED ZO...
MANUFACTUR

OPGEFLEURD DOOR DE BIJVAL STAPTE KATY WEER OP.
HET ZAL BEST ALLEMAAL IN ORDE KOMEN. TOT ZIENS!

THUIS, IN DE STALDEUR, STONDEN TOMMY EN DIDI INTUSSEN VOL SPANNING TE WACHTEN.
WAAR BLIJFT KATY TOCH? HET DUURT ZO LANG...
ALS ER MAAR NIETS GEBEURD IS!

Het raadsel van de verdwenen vliegtuigen

1

Ha!" zei Woody Sheridan, „ik krijg drie repen chocolade van je, Mel! Onze club heeft met 4-2 gewonnen en je hebt beloofd dat je..."

„Ja, ja," antwoordde Mel Pollock nijdig, „ik heb je drie repen beloofd als mijn club zou verliezen."

Hij wierp een blik in de krant.

„Je hebt gelijk," zei hij teleurgesteld. „Ik had nooit gedacht dat ze van zo'n zwakke club als Oklahoma op hun kop zouden krijgen."

Zijn ogen zwierven over de pagina ernaast: auto in een ravijn gereden... dronken man gewond bij vechtpartij... dolle hond bijt melkboer...

„Er wordt weer een vliegtuig ook vermist," zei hij. „Een vrachtkist. Geen spoor van teruggevonden."

„Misschien is ie in zee gestort," opperde Woody.

„Kan niet," zei Mel. „Het was op de lijn van Dallas naar Mexico City; helemaal over land dus. Misschien is hij ergens tussen de bergen terechtgekomen. Ze zullen wel net zo lang zoeken tot ze hem hebben, denk ik, want er was voor anderhalf miljoen aan goud aan boord."

„Anderhalf miljoen..." zei Woody. „Dat heb ik niet eens op de bank staan."

Mel Pollock grinnikte.

„En dat zul je er wel nooit op krijgen ook. Vooral niet als je bij de firma Chink blijft."

Plotseling verdween de lach van zijn gezicht.

„Ik ben zo terug, Woody," zei hij. „Ik moet nog even iets nakijken."

Hij ging naar de kamer waar de papieren van het detectivebureau werden bewaard en zocht haastig in de stalen ladenkasten. Toen hij een kwartier later terugkwam, had hij een plakboek bij zich, waarin op verschillende plaatsen strookjes papier waren gestoken.

„Ik heb het," zei hij. „Misschien ben ik wel een beetje wantrouwig, Woody, maar..."

Woody Sheridan wreef over zijn kale schedel.

„Dat moet je wel zijn in ons vak. Als je niet een beetje wantrouwig bent, word je nooit een goeie detective. Nou, laat eens horen, kerel."

Mel Pollock sloeg het boek open.

„Luister goed, Woody," zei hij. „Op 14 oktober van het vorige jaar vertrok er een vrachtvliegtuig van Dallas naar Guadalayara. Dat toestel is nooit aangekomen."

„Gebeurt wel meer," merkte Woody op. „Ik heb pas nog gelezen dat er gemiddeld tweemaal per week een vliegtuig verongelukt."

„Best mogelijk," zei Mel Pollock, „maar van dit vliegtuig hebben ze nooit een splinter teruggevonden en reken maar dat ernaar gezocht is, want het had twee geldkistjes voor de bank van Guadalayara aan boord. In elk van die kistjes zat driekwart miljoen."

Woody Sheridan haalde zijn schouders op.

„Wat heeft dat er nou mee te maken?"

„Misschien wel niets," zei Mel. „Maar

op 8 december verdween er weer een vliegtuig en dat was ook een vrachtkist. Die vloog van Saint Louis naar Acapulco en de laatste plaats waar hij landde was Dallas. Daar kregen ze de kwartaalsalarissen van de Verenigde-Oliemaatschappijen aan boord; meer dan een half miljoen was dat. Die kist is ook nooit teruggevonden."

„Tssch!" zei Woody. „Een strop, zeg. Gelukkig voor die lui dat ze verzekerd zijn."

„Ja, hè?" zei Mel. „En weet je wat er in februari van dit jaar gebeurd is? Toen vloog er een vrachttoestel van Omaha naar Tampico, met een tussenlanding in Dallas."

Woody Sheridan ging een beetje rechter zitten.

„En wat gebeurde daarmee?" vroeg hij.

„Dat weet niemand," antwoordde Mel Pollock, „maar in Tampico is het nooit aangekomen."

Woody stak een lucifer in zijn mond en rolde die langzaam van links naar rechts.

„Zo," zei hij, „en wat kreeg die machine in Dallas aan boord, Mel?"

„Niks bijzonders," zei Mel Pollock. „Alleen maar een zending geld."

Woody's tanden beten de lucifer doormidden. „Zo zo," zei hij. „En wat wou je nu gaan doen, Mel?"

Mel Pollock stond op.

„Ik geloof dat ik maar eens met de baas ga praten, Woody. Er gebeuren een hoop rare dingen in de wereld, maar als het zo heel erg raar wordt, dan vind ik 't altijd een beetje verdacht."

Woody Sheridan knikte. „En dit is wel een beetje raar, vind je niet?"

„Ja," zei Mel Pollock, „dat vind ik."

Hij ging naar het kantoor van meneer Chink en toen deze de drie artikelen in het plakboek en het krantebericht had gelezen, nam hij de telefoon van de haak en begon een nummer te draaien.

„Ik geloof dat ik even naar Dallas moet, Mel," zei hij. „Ik denk dat ik... Ja, hallo, u spreekt met detectivebureau Chink. Mag ik de directie van u?"

„Ik zie u straks wel, meneer Chink," zei Mel en hij deed voorzichtig de deur achter zich dicht.

Laat in de middag kwam meneer Chink uit Dallas terug. Hij ging op een van de lessenaars zitten en knikte zijn medewerkers opgewekt toe.

„Het is voor elkaar, jongens. We hebben de opdracht gekregen."

„Dat is mooi, meneer," zei Woody Sheridan. „Wat voor opdracht bedoelt u eigenlijk?"

„Van de Golden Eagle Maatschappij," legde de detective uit. „Je weet wel, die pas dat toestel is kwijtgeraakt. Ik heb met de directie gesproken. Overmorgen vertrekt er een vrachtvliegtuig van Dallas naar Mexico City en wij gaan mee. Woody en ik tenminste. Zou je ook mee willen, Mel? Het wordt een zwaar karweitje!"

„Graag, meneer," antwoordde Mel Pollock haastig. „Wanneer denkt u dat we terug zijn?"

Meneer Chink stond op. „Dat weet ik niet, Mel," zei hij ernstig. „Als alles goed gaat, deze week nog."

„En als het niet goed gaat, meneer Chink?" vroeg Woody Sheridan.

„Dan vrees ik dat er een klein kaal mannetje minder op de wereld zal zijn," zei meneer Chink. „Denk er wel om, ik neem het jullie helemaal niet kwalijk als jullie nee zeggen. Als het moet, ga ik alleen."

„Heb ik u ooit in de steek gelaten, meneer Chink?" vroeg Woody verongelijkt.

„Nee, Woody," zei de detective. „Morgen horen jullie er wel meer van."

Hij ging naar zijn privé-kantoor en toen hij weg was, wreef Woody Sheridan opgewonden over zijn hoofd.

„Je wordt bedankt, Mel," zei hij vergenoegd. „Ik geloof dat er eindelijk weer eens een karweitje in zicht is, waar we een beetje plezier aan kunnen beleven."

„Kom er maar uit, Woody," zei de stem van meneer Chink en meteen ging er een lamp aan.

Twee dagen later zag het ernaar uit dat Woody van gedachten was veranderd, maar dat kwam waarschijnlijk doordat hij toen in een grote mand lag, die in de gloeiend hete zon op het vliegveld van Dallas stond en waarop met zwarte letters „onderdelen voor pomp A 114" was geschilderd.

Het vlechtwerk van de mand trok pijnlijke striemen in Woody's rug en het ergste was dat hij geen beweging mocht maken.

Toen die kwelling een kwartier had geduurd, begon de mand plotseling te zweven, waarna hij met een bons in een donkere ruimte terechtkwam.

Woody Sheridan bedacht dat het misschien toch maar beter was geweest, wanneer hij indertijd naar de raad van zijn vader had geluisterd en ook banketbakker was geworden.

Hij was juist op het idee gekomen dat het nog altijd niet te laat was om te veranderen, toen het deksel van zijn gevangenis werd opgelicht.

„Kom er maar uit, Woody," zei de stem van meneer Chink en meteen ging er een lamp aan.

Woody hees zich overeind en stapte moeizaam uit de mand. „Een fijn karweitje," zei hij. „Hallo, Mel! Voel jij je ook als een rauwe biefstuk?"

Achter hen ging een tussendeur open en een man in vliegersuniform stak zijn hoofd om de hoek.

„Komt u maar naar voren, heren. De kust is veilig."

Terwijl ze naar de bank liepen die achter de cockpit was aangebracht, ging er een trilling door het toestel en een seconde later begon het loeien van de motoren.

Woody kroop op de bank en maakte zorgvuldig zijn veiligheidsgordel vast.

„Nou," zei hij, „daar gaan we dan. Het zal mij benieuwen of we nog terugkomen ook."

Het brullen van de motoren werd luider en direct daarop begon de machine te taxiën.

Er waren geen vensters in de ruimte waar zij zich bevonden, maar de druk op zijn oren en een vreemd gevoel in zijn maag zeiden Mel dat zij vlogen.

Woody had dat blijkbaar ook begrepen, want hij maakte zijn gordel los, haalde een boek te voorschijn en begon rustig te lezen.

Als het zo doorging, zou het een saaie geschiedenis worden, dacht Mel na een uurtje. Woody was in zijn boek verdiept en meneer Chink scheen te slapen. Eigenlijk had hij zich de tocht een beetje anders voorgesteld.

Hij stak zijn hand in zijn zak en liet hem over het gladde staal van een pistool glijden.

„Steek dat bij je, Mel," had meneer Chink de vorige dag gezegd. „Laten we hopen dat je het niet nodig zult hebben, maar gebruik het in geen geval voordat ik het je zeg."

Mel raspte met zijn nagel over de kolf van het wapen. Hij had vaak geschoten, in de grote kelder van het bureau, waar een schijf was opgesteld; maar het was de eerste maal dat hij aan een karwei meedeed, waarbij de oefeningen misschien van pas zouden komen.

Maar nu hij hier zat en eens om zich heen keek... Lieve help, wat een eentonig gedoe! Daar werd je gewoon hangerig van.

Hij stootte zijn buurman aan. „Zeg, Woody..."

„Ja?"

„Zouden we in de cockpit mogen?"

„Probeer het eens," raadde Woody en meteen las hij weer verder.

„Je bent gezellig," zei Mel. Hij ging naar de cabine, waar de drie bemanningsleden achter hun instrumenten zaten.

„Mag ik even komen kijken? Daar achter is ook niet veel te beleven."

„Ga daar maar zitten," zei de tweede piloot.

Mel keek naar buiten. Diep onder hen gleed een kaal, verlaten landschap voorbij, waaruit hoge heuvelrijen als molshopen oprezen.

„Waar zitten we nu?" informeerde hij.

„Vlak bij de grens," zei de tweede. „Als je nog vijf minuten wacht, kun je de Rio Grande zien."

De marconist liet zijn koptelefoon om zijn nek glijden.

„Leuk baantje heb jij," zei hij. „Doe je wel meer van zulke dingen?"

„Och, soms, hè," zei Mel gewichtig. „Nu eens dit, dan eens dat."

De marconist knikte.

„Ik geloof dat het mij ook wel zou lijken. Dag in dag uit op zo'n dooie vrachtkist is ook niet alles."

De tweede tikte Mel op zijn schouder.

„Daar heb je 'm al. Schuin voor je."

Mel zag een lange, bochtige streep, die zich tot aan de horizon tussen de heuvels slingerde.

„Nu zitten we in Mexico," lichtte de piloot toe.

Mel stond op. „Ik ga maar weer eens naar achteren," zei hij. „Tot straks, heren."

Hij duwde zachtjes de tussendeur dicht en toen hij vlakbij de bank was, siste hij schel en doordringend tussen zijn tanden.

De uitwerking van dit geluid stelde hem niet teleur. Woody Sheridan schoot overeind en keek met een verwilderd gezicht in de richting, waaruit het gesis kwam.

„O!" zei hij, „ben jij het? Heb je soms meer van zulke grapjes?"

„We zijn in Mexico," zei Mel opgewekt.

„Da's anders geen reden om iemand aan het schrikken te maken," vond Woody. „Weet je dat dat heel gevaarlijk is?"

„Een goeie detective schrikt niet," zei Mel. „Leg dat vervelende boek nou eens neer, Woody. Het is al erg genoeg dat meneer Chink de hele tijd zit te slapen."

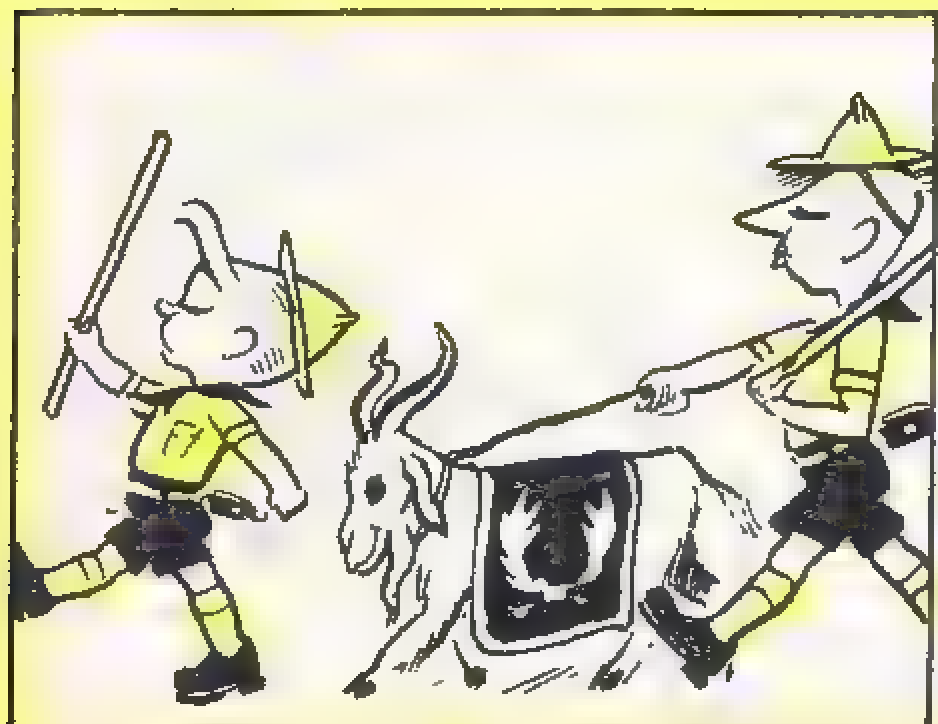
„Ik slaap niet," zei meneer Chink, terwijl hij zijn ogen opende. „Ik rustte alleen maar een beetje."

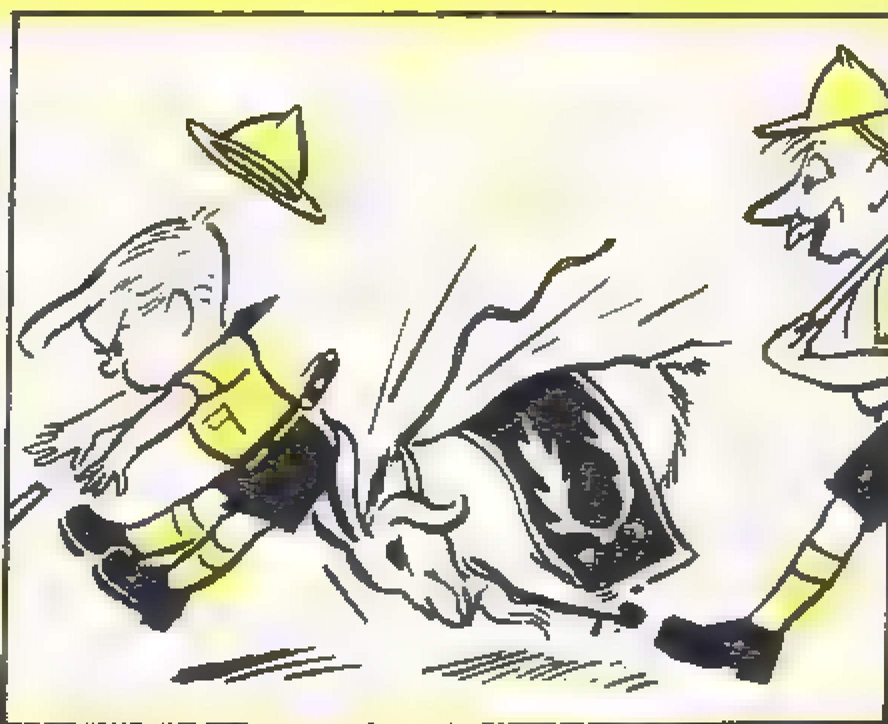
Woody grinnikte en Mel voelde dat hij een kleur kreeg.

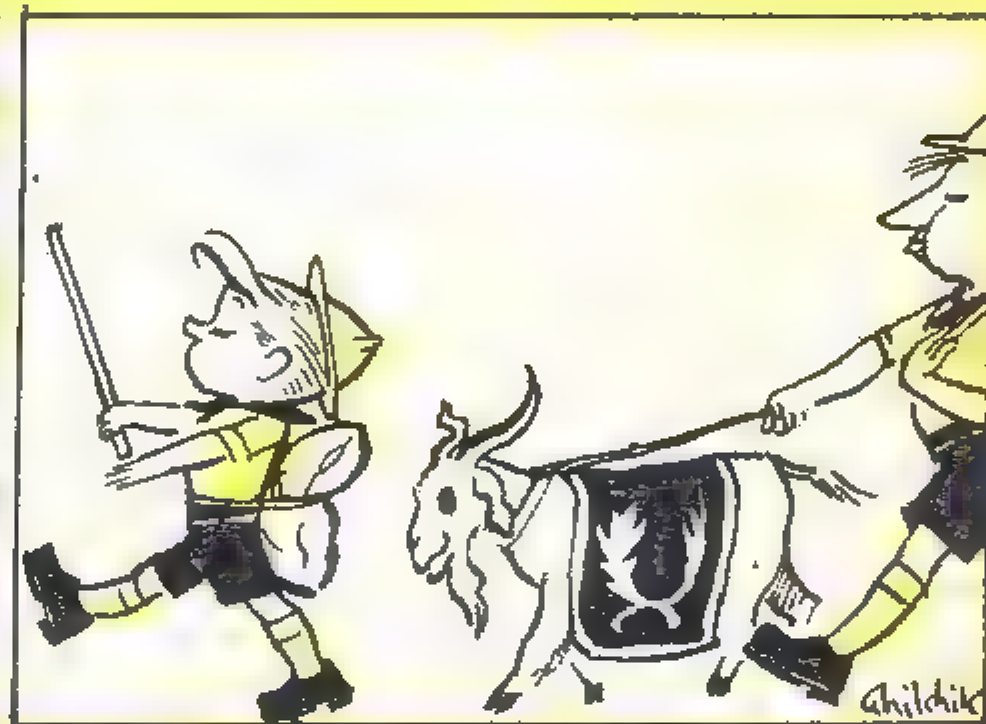
„Nou ja, in elk geval leek het erop," verdedigde hij zich.

„Een detective ziet direct of iemand

DICKIE DAPPER

werkelijk slaapt," zei meneer Chink en ditmaal lachte Woody Sheridan luid.

Meneer Chink stak een sigaret op.

„Dat doet me ineens denken aan die geschiedenis in Chicago. Heb ik je dat weleens verteld, Woody, van die juwelendief die altijd in slaap viel als hij inbrak?"

Woody Sheridan streek over zijn hoofd. „Was dat niet ene Rex Tipper?"

„Nee," zei meneer Chink, „dat was een knaap uit Milwaukee, die altijd een briefje achterliet als hij ergens iets weghaalde. De man die ik bedoel, heette Greely."

Mel Pollock trok zijn knieën op en terwijl het vliegtuig hoog over Mexico ronkte, luisterde hij gespannen naar het wonderlijke verhaal van de inbreker Greely, die steeds weer gepakt werd, doordat hij in slaap viel.

Woody wist meneer Chink zo ver te krijgen dat hij ook over Tipper begon, maar hoe dat afliep, zou Mel Pollock voorlopig niet te weten komen.

„Meneer Chink! Meneer Chink!" zei een opgewonden stem. Het was de tweede, die hen driftig wenkte. „Kom eens kijken, meneer Chink."

Ze gingen naar voren, waar de gezagvoerder hen met een somber gezicht afwachtte.

„Ik vrees dat het zover is," zei hij. „Ziet u 'm?"

Hij wees naar buiten en toen Mel door het venster keek, zag hij een slanke machine die schuin boven hen in een grote cirkel rondvloog.

„Hebt u al contact gehad?" vroeg de detective.

„Nog niet," antwoordde de piloot. „Hee, Bill, hoor je al iets?"

De marconist schudde het hoofd. „Geen zier. Zal ik Zacatecos nog eens oproepen?"

„Ga je gang maar."

De marconist schakelde de zender in, maar onmiddellijk daarop sloot hij haastig af.

„Dat is niet te harden. 't Lijkt wel of we in een magnetische storm zitten."

„Storing?" vroeg Chink.

„Nou, en niet zo'n beetje ook." Hij zweeg en stak zijn hand op.

„Wat!" hoorde Mel hem zeggen. „Zijn ze helemaal gek!"

Hij schakelde opnieuw de zender in en trok daarop geërgerd de koptelefoon van zijn hoofd.

„Het is dat ellendige ding daar boven ons," zei hij. „Ze willen dat we hen volgen."

„Vólgen?" zei de eerste. „Wat is dat nou voor onzin? Roep direct Zacatecos op, Bill."

„Dat hoef ik niet eens te proberen," antwoordde de marconist. „Die kist heeft een stoorzender aan boord. Ik krijg geen letter de ether in."

De eerste sloeg met zijn vuist op de stuurknuppel. „Als dat niet brutaal is!"

Woody greep hem bij zijn arm. „Hij komt op ons af!" waarschuwde hij.

„Nogal," zei meneer Chink. „En wat gaat u nu doen?"

„Rustig doorvliegen," gromde de piloot. „Een knappe jongen die me vóór Mexico City aan de grond krijgt."

Intussen had de marconist zijn koptelefoon weer opgezet; blijkbaar kwam er opnieuw een bericht door, want hij luisterde aandachtig.

„Weer een bevel om te volgen, Ned," zei hij tegen de eerste piloot. „Ze dreigen met geweld als we het niet onmiddellijk doen."

De gezagvoerder draaide zich om. „Zeg, Chink, daar schiet me iets te binnen. Het zal toch geen legertoestel zijn?"

„Uitgesloten," zei de detective. „In dat geval zouden ze je zender niet storen en bovendien hadden ze zich dan al lang bekendgemaakt."

Woody greep hem bij zijn arm. „Hij komt op ons af!" waarschuwde hij.

Mel zag hoe het vreemde toestel schuin in hun richting dook en bijna op hetzelfde moment flitste er een serie gele vlammetjes uit de vleugels. Een knetterend salvo overstemde de motoren en daardoorheen klonken een paar scherpe tikken.

Het toestel schommelde even en Mel dook onwillekeurig in elkaar. Woody Sheridan had zich achter de stoel van de tweede laten vallen en ook meneer Chink zocht dekking.

„Dat is de laatste waarschuwing, HWU-65," zei de stem in de koptelefoon. „U hebt nu de keus tussen gehoorzamen of een salvo in de motoren."

„We moeten achter ze aan, Ned," zei de marconist. „Als we het niet doen, schieten ze ons aan flarden."

De eerste keek naar Chink. „Hoe denk jij erover?"

„Doen," zei de detective.

„Best!" De piloot liet het toestel even met de vleugels schommelen en dat gebaar werd door de andere machine herhaald. Daarna zwenkte het toestel en vloog, door de HWU-65 op korte afstand gevolgd, in westelijke richting verder.

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

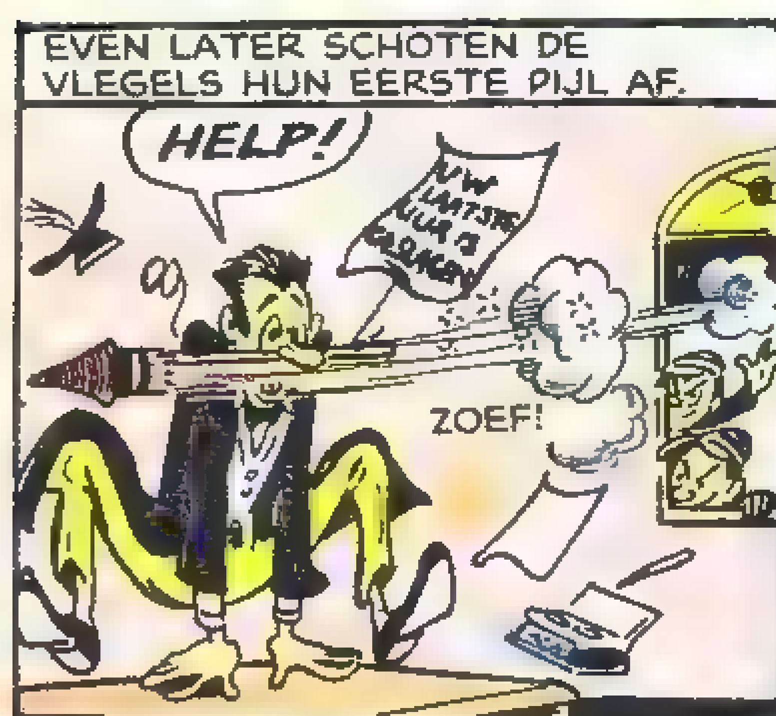

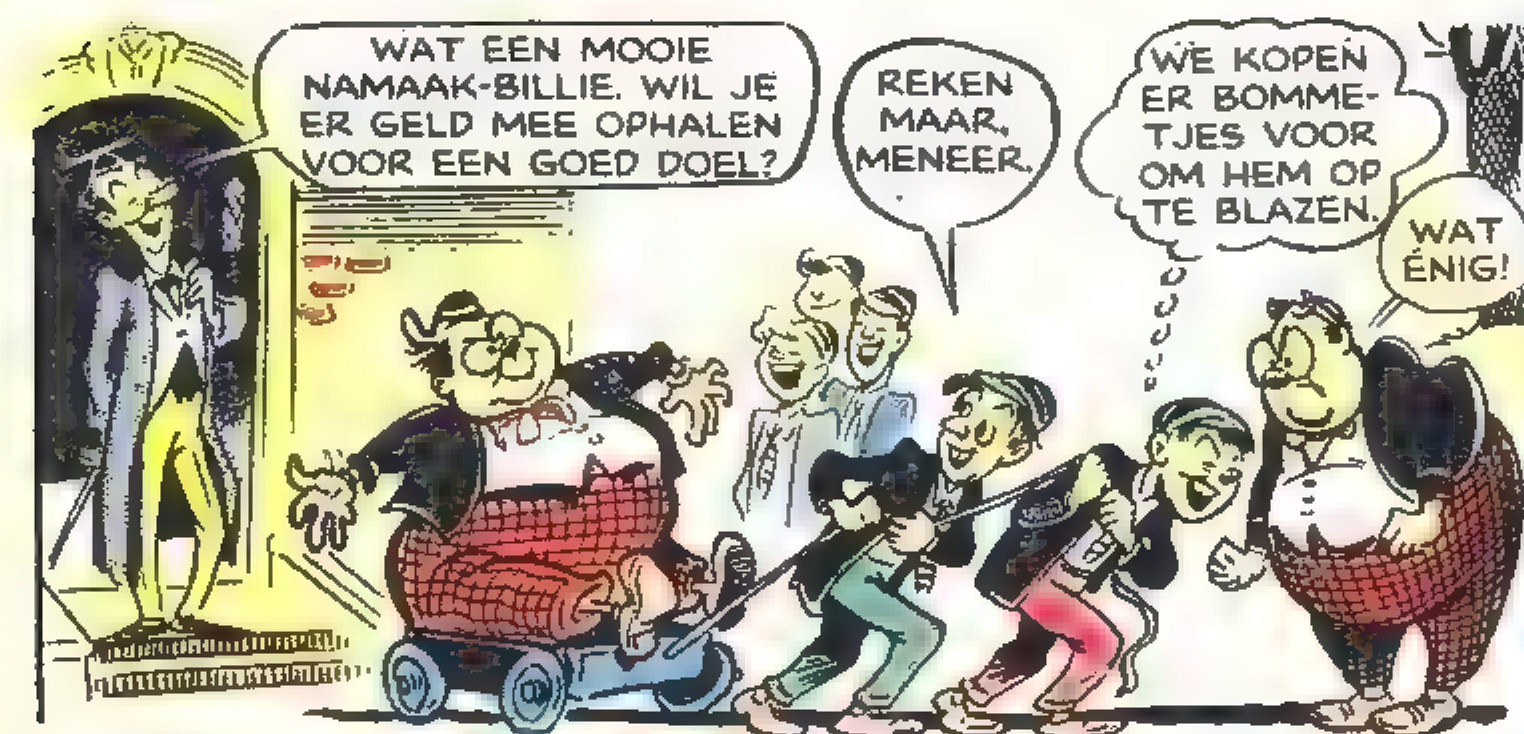

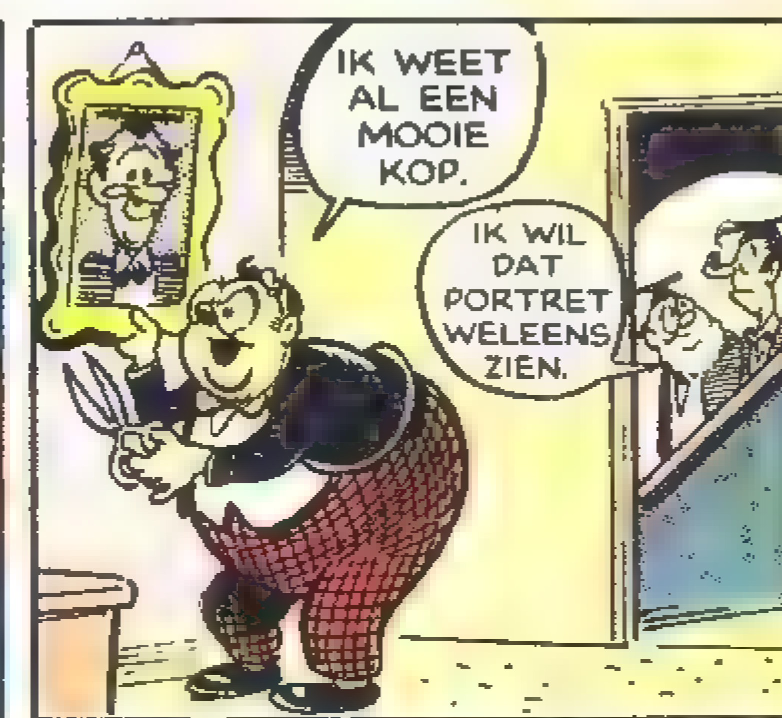

Stoomorgels en zingende vlammen

Op een dag in december 1859 klonk in het hartje van Londen een donderend gedreun, dat bijna een paniek veroorzaakte. In het Crystal Palace werd het stoomorgel van de Amerikaan Reginald Denny beproefd! Dit orgel was een monsterinstrument met een geluidssterkte, die dertig maal zo groot was als die van het grootste der toen bekende orgels. In plaats van lucht werd stoom door de pijpen geblazen. De uitvinder noemde zijn instrument „calliope", dat wil zeggen „met de schone stem". Het verdween echter spoedig van het toneel...

Niet veel meer succes had de Franse muziekleraar Roger de Vlamenck, die een ingewikkelde combinatie van viool, cello en piano bouwde. In het begin kreeg hij wel belangstelling, maar dat duurde niet lang. Zo ging het ook met de pianoharp, in 1815 te Parijs door Alfred Dietz gebouwd. Dit instrument had toch wel enige betekenis, aangezien het de moeilijkheden, verbonden aan het bespelen van een harp, uit de weg ruimde. Dietz bouwde aan zijn harp een soort toetsenbord, zodat een geoefend pianist het instrument zonder moeite kon bespelen...

De merkwaardigste uitvinding was wel de pyrofoon van Frédéric Kastner, de „zingende vlam", ook wel „chemische harmonika" genoemd. Kastners uitvinding was gegrond op het feit, dat lucht die in een luchtledige ruimte dringt, geluid veroorzaakt. De pyrofoon had de vorm van een huisorgel. In plaats van pijpen waren glazen buizen aangebracht, waarin gasvlammen brandden, die door druk op de toetsen geregeld konden worden. Wanneer de gasvlam lager werd, drong de lucht in de buis en bracht een zekere toon voort. Deze „zingende vlam" was maanden achtereen de sensatie van alle grote Europese steden. „Een ongewoon schoon geluid... vol machtige akkoorden... een zuiverheid van toon, zoals nooit tevoren is gehoord," schreven de kranten van die tijd. Toch heeft ook dit instrument zich niet kunnen handhaven. Het was te ingewikkeld en te moeilijk in het gebruik.

De beren helpen een handje...

Sergeant Samson van de Mounties, de Canadese bereden politie, volgde een smal en bochtig pad door het heuvelland. Malik, zijn trouwe herdershond, sjokte lustig naast zijn paard voort. En op enige afstand besloot korporaal Kelly, Samsons assitent, de kleine optocht, gezeten in een oude, krakende wagen, getrokken door een paar pony's.

Het was een zeer merkwaardige vracht, die de beide mannen hadden meegenomen uit Wilderniskreek, het eenzaam gelegen stadje waar de politiepost was gevestigd. In de wagen, die aan de achterkant met een stevig net was afgesloten, zat een berenfamilie. Twee volwassen beren, Ben en Sally, en een jong dat de naam van Pip had gekregen.

Toen Kelly tussen de bomen door een zanderig stuk rivieroever in het oog kreeg, maakte hij zijn chef erop attent.

„Sergeant," riep hij, „zou dat daar geen geschikte plek zijn? Ik geloof dat ze er gemakkelijk de nodige beschutting kunnen vinden."

Sergeant Samson hield zijn paard in en liet zijn blikken gaan over het terrein dat de korporaal bedoelde. Daarna schudde hij het hoofd.

„Nee," luidde zijn antwoord. „Dat stuk ligt daar te laag. Als het water stijgt, loopt het land onder. We moeten nog maar een eindje verder gaan."

Kelly gromde teleurgesteld, toen hij zijn paardjes weer in beweging zette.

„Toen ik bij de opleiding kwam," mopperde hij, „vertelden ze me dat het bij de Mounties heel anders toeging dan bij de gewone politie. Maar ik had nooit kunnen vermoeden dat ik nog eens zou worden opgescheept met een berenfamilie, die haar huis is kwijtgeraakt."

Sergeant Samson lachte. Het berenechtpaar had het grootste deel van zijn leven in een circus doorgebracht. De kleine Pip, die nu nog maar een maand of vier oud was, was daar geboren. Maar het circus was failliet gegaan en nu had een groep dierenbeschermers de beren gekocht om te voorkomen dat ze ter wille van hun huiden zouden worden gedood.

Het was de bedoeling de dieren ergens in de wildernis vrij te laten, zodat ze hun gewone bestaan konden leiden. In een grote vrachtauto waren ze op een goede dag, vergezeld van de nodige papieren, bij Samsons politiepost afgeleverd. En nu stonden ze voor de taak een geschikt gebied op te zoeken, waar de berenfamilie kon worden ondergebracht.

Tenslotte vond de sergeant wat hij zocht. Omzoomd door struikgewas strekte zich langs de rivier een schuin oplopende zandvlakte uit. In de naaste omgeving groeiden wilde asperges en rabarber in overvloed, zodat de beren niets te kort zouden komen. En wat het belangrijkste van alles was: aan de hoge kant van de zandbank lag een soort hol, waar de familie Beer bij slecht weer een goed heenkomen kon zoeken.

Ben, Sally en Pip hadden aanvankelijk niet veel zin om uit de wagen te komen. Vergeleken bij de behaaglijke kooi, waaraan ze zo lang gewend waren geweest, voldeed hun tijdelijke verblijf niet aan al te hoge eisen, maar het was tenminste een onderkomen. Nu ze opeens tegenover de ongemakken van de wildernis kwamen te staan, scheen hun dit een beetje af te schrikken.

Sergeant Samson loste het probleem op door de kleine Pip in zijn armen te nemen en hem het hol binnen te dragen. Dat liet moeder Sally zich niet zo maar welgevallen. Onder het uiten van janken-

de protesten waggelde ze achter haar zoontje aan. En ten langen leste volgde grommend ook vader Ben.

„We kunnen er nu ongemerkt tussenuit knijpen, Kelly," zuchtte de sergeant, toen de ponywagen was gekeerd en ze de terugweg naar Wilderniskreek insloegen.

Hij keek nog eens om en zag tussen het struikgewas door de berenfamilie onwennig bijeen voor het hol. Het was alsof de dieren hem diepbedroefd zagen vertrekken. Precies een paar kinderen, peinsde de politieman, die door hun moeder op een vreemde stoep in de steek gelaten worden. . .

Halverwege het stadje schoot Kelly plotseling iets te binnen.

„Waar is Malik eigenlijk gebleven, sergeant?" vroeg hij.

„O, die komt wel," antwoordde Samson bedaard. „Malik is de schranderste hond die ik nog ooit heb gehad. Hij zal wel een beetje op eigen houtje aan het jagen zijn. Die vindt de weg alleen wel terug, maak je maar niet ongerust."

Die avond, toen de beide politiemannen op hun gemak een pijp zaten te roken, in afwachting van de maaltijd die Loekie, de Eskimo-kok, aan het klaarstomen was, kreeg Samson de grootste schrik van zijn leven. Hijgend kwam een voorbijganger de politiepost binnenstormen met de boodschap dat er drie beren in de stad liepen!

„Ze zijn de winkel van Carter binnengedrongen, sergeant!" riep de man uit. „En ze halen alles overhoop!"

Onmiddellijk schoot Samson in zijn uniformjas en snelde de straat op. In de kruidenierswinkel om de hoek trof hij inderdaad de berenfamilie aan. Kleine Pip zat in de gang met zijn tenen te spelen, moeder Sally stond nieuwsgierig rond te kijken en vader Ben had plaatsgenomen op een vat zuurkool. Het logge beest had zijn voorpoten op de toonbank gelegd, alsof het in afwachting was van zijn bestellingen. . .

„Sergeant," riep de winkelier de politieman al uit de verte tegemoet, „dat heeft Malik me geleverd! Ik heb gezien dat hij de beren met zich meelokte. Zorg alsjeblieft dat ik die wilde beesten kwijtraak voordat ze mijn hele zaak ruïneren!"

Malik, de herdershond, lag met een braaf gezicht voor de stoep van de winkel. Van alle kanten kwamen de bewoners van de straat naderbij om het ongewone tafereel op veilige afstand gade te slaan. Sergeant Samson was niet gauw uit het veld te slaan, maar nu wist hij toch niet een-twee-drie wat hij moest beginnen!

Terwijl hij even stond na te denken over de geschiktste manier om de beren mee te lokken, zag hij plotseling twee vreemdelingen naderen, een Indiaan en een blanke, van wie de laatste een geweer in de aanslag hield. Zonder zich te bedenken legde de man, die gekleed was in de uitrusting van een jager op groot wild, aan op Sally.

„Laat dat!" riep Samson uit. „Die beren staan onder politiebescherming, man! Als ze vriendelijk worden behandeld, doen ze geen mens kwaad."

Teleurgesteld liet de jager zijn geweer zakken. Samson gaf de kruidenier opdracht, uit zijn pakhuis een handvol suikerklontjes te halen. Het was een goed idee! De kleine Pip liet zich, meegelokt door de klontjes, gewillig mee naar buiten tronen en weldra volgden ook zijn ouders. De sergeant hield op deze manier de beren zoet totdat Kelly, die inmiddels zijn pony's weer had aangespannen, met de wagen voor de deur verscheen.

Toen de familie Beer weer veilig was opgesloten, hieven de omstanders een luid gejuich aan.

„Ziezo, Kelly," zei de sergeant tot zijn assistent, „je weet de weg. Breng ze maar lekker terug. Deze keer zal ik Malik maar bij me houden voor alle zekerheid. Ik moet ondertussen eens een woordje wisselen met die beide vreemdelingen. Het bevalt me helemaal niet dat die knaap zo gauw klaarstond met zijn geweer!"

Onder grote belangstelling reed de berenwagen de stad uit. Na zijn hond te hebben gecommandeerd om te gaan liggen, wendde Samson zich tot de jager, die op enige afstand met de Indiaan stond te praten.

„Ik heb jullie hier nog nooit gezien," begon hij. „Het schijnt jullie onbekend te zijn dat er hier in de stad niet mag worden geschoten. Wat kom je eigenlijk doen?"

De jager wierp de politieman een achterdochtige blik toe. Samson meende zich vaag te herinneren dat hij de man weleens had gezien, maar kon hem toch niet thuisbrengen.

„Neem me niet kwalijk, sergeant," antwoordde de vreemdeling onderdanig. „Mijn naam is Blackstone en dit hier is mijn gids, Koningshert. We zijn vanmiddag pas aangekomen. Misschien kunt u me helpen. Ik zoek een hut of iets dergelijks waar we een paar weken kunnen wonen om op jacht te gaan."

„Laat me eerst je jachtakte maar eens zien," zei Samson.

De jager knoopte zijn leren vest los en haalde uit zijn binnenzak een beduimelde vergunning te voorschijn. De sergeant bekeek het papier van a tot z. Het was in orde.

„Voor die hut kun je je het best tot de makelaar wenden," zei hij tenslotte. „Maar pas op dat je geen overtredingen begaat, hè? Jagen is best, maar je houdt je aan de voorschriften!"

Tegen het vallen van de schemering keerde Kelly met de wagen terug; hij had de familie Beer in goede welstand bij het hol achtergelaten. Met een gerust hart gingen de beide mannen na de veelbewogen dag naar bed. De volgende morgen echter werd Samson voor dag en dauw gewekt door het geschreeuw van Loeki, de kok.

„Hier is meneer Carter, sergeant!" riep de Eskimo, kloppend op de deur van Samsons slaapkamer. „De beren zijn teruggekomen!"

Vliegensvlug kleedde de sergeant zich aan. Buiten gekomen zag hij tot zijn schrik de berenfamilie parmantig voor de kruidenierswinkel van Carter staan. De eigenaar had inderhaast een sterke plank voor zijn voordeur gespijkerd en klampte zich wanhopig aan de arm van de politieman vast.

„Wat moet ik beginnen!" jammerde hij. „Op die manier houd ik geen klant over. Verlos me nou toch eindelijk eens voorgoed van die verschrikkelijke beesten, sergeant!"

„Wat je moet beginnen, Carter?" lachte de sergeant. „Geef ze maar een klontje, beste man. Dat is het enige waar ze voor komen. Als ik me niet sterk vergis, gaan ze dan uit zichzelf wel weg."

Met angst in het hart deed de kruidenier wat hem was voorgesteld — en jawel: nauwelijks hadden ze ieder een klontje verorberd, of de beren waggelden gedrieën kalmpjes de straat uit. Samson had het goed geraden. De dieren hadden niets kwaads in de zin, maar herinnerden zich de traktatie van de vorige dag.

Gedurende een etmaal had Wilderniskreek geen last meer van de berenfamilie, maar de volgende ochtend stond het hele gezelschap weer op wacht voor de kruidenierswinkel. Wederom gaf Carter vader, moeder en zoon Beer ieder een suikerklontje. En wederom keerden de dieren tevreden naar de vrije natuur terug.

Sinds die dag kwamen ze elke morgen hun versnapering halen en het duurde niet lang of ze waren met de hele bevolking goede maatjes. Van lieverlede gingen ook andere inwoners ertoe over, de dieren eens te trakteren, nu eens op een koekje, dan weer op een wortel of iets dergelijks; en nooit werd iemand een haar gekrenkt. Vader Ben voedde zijn zoontje klaarblijkelijk voorbeeldig op en moeder Sally was de goedheid in persoon.

Maar sergeant Samson ontdekte dat Malik, anders zo'n trouwe metgezel, in deze tijd nogal eens verstek liet gaan als hij op patrouille was. De hond had met de beren hechte vriendschap gesloten en bracht vele uren door in de omgeving van het hol aan de rivier. De kleine Pip werd zijn beste speelkameraad!

Op een avond zat Samson in zijn kantoor een aantal rapporten te schrijven, toen Kelly van een lange rit terugkwam.

„Herinner je je die Blackstone, sergeant?" vroeg hij, terwijl hij zijn jas aan de kapstok hing. „We hebben hem hier immers al een tijdje niet meer gezien?

Nou, ik heb hem vanmiddag weer eens ontmoet. Hij is nog altijd in gezelschap van de Indiaan en hij heeft een berghut gehuurd in de buurt van de Rode Rivier."

„En wat spoken ze daar uit?" informeerde Samson nieuwsgierig.

„Ze zijn op de leeuwejacht," antwoordde zijn assistent. „Tenminste, dat hebben ze me verteld. Ze hebben gehoord dat er hier een enkele keer nog weleens een bergleeuw rondsluipt en Blackstone zegt dat hij een opkoper kent, die hem een kapitaal voor een huid geeft."

De sergeant trommelde met zijn vingers op zijn schrijfbureau en schudde het hoofd.

„Een eigenaardig stel," zei hij peinzend. „Als ze erop uit zijn in deze streken een bergleeuw te schieten, kunnen ze wachten tot ze een ons wegen. De paar leeuwen die hier nog zitten, zorgen er wel voor dat ze ver van de bewoonde wereld blijven. Ik weet het niet, maar ik heb net zo'n idee dat die meneer Blackstone je maar wat op de mouw heeft gespeld. Ik geloof eer dat hij op verboden wild jaagt. Ik zal toch maar eens in die hut gaan kijken."

De volgende morgen zadelde de sergeant in alle vroegte zijn paard en reed de wildernis in, gevolgd door zijn hond. Op weg naar de berghut maakte hij opzettelijk een grote boog om de plek heen waar de berenfamilie woonde om te voorkomen dat de dieren hem achterna zouden lopen. Opeens echter merkte hij dat Malik blijkbaar de verleiding niet had kunnen weerstaan om de kleine Pip weer eens een bezoek te brengen.

In de verte hoorde Samson de hond hevig blaffen. Dit bracht hem ertoe zijn paard even in te houden en te luisteren. Het blaffen hield aan. Dit vond de sergeant zo iets ongewoons, dat hij zijn paard de sporen gaf en regelrecht naar het berehol reed.

Nauwelijks had hij de oever van de rivier bereikt of hij hield van schrik de teugels in. Nog steeds oorverdovend blaffend stond Malik aan de kant van het water, niet ver van de plaats waar de beren gewoonlijk gingen jagen op vis. Er was een lichte kano half op het zand getrokken. Blackstone, de jager, stond ernaast en hield een zak op. Van de kant van het hol naderde de Indiaan, met in zijn armen Pip, het berejong, dat piepte en spartelde van angst.

Juist op het ogenblik dat Koningshert, de Indiaanse gids, de kano had bereikt, klonk er in het struikgewas hevig gekraak van takken. Sally, de beremoeder, kwam haastig aanrennen en liet grommend haar tanden zien.

„Kijk uit, sufferd!" schreeuwde Samson de Indiaan tegemoet. „Zet dat beertje neer! Sally slaat je dood!"

Stomverbaasd keek de Indiaan om en liet op het laatste nippertje de kleine Pip pardoes in het zand vallen. Daarop sprong hij Blackstone achterna, die doodsbenauwd reeds in de kano was geklommen en op het punt stond het ranke vaartuigje van de kant af te duwen.

Sally, de beremoeder, zat de beide kerels reeds vlak op de hielen en maakte met een van haar machtige voorpoten zo'n enorme slag in de lucht dat de Indiaan, als hij erdoor getroffen was, als een pudding in elkaar zou zijn gezakt.

„Sally, ophouden!" commandeerde Samson, terwijl hij snel naar de plaats des onheils reed.

Maar het was reeds te laat. Sally sprong, zonder zich een moment te bedenken, de kano achterna, had hem weldra ingehaald en brak het bootje met haar geweldige klauwen als een lucifersdoosje middendoor. Blackstone en zijn Indiaan gingen prompt kopje onder.

„Sally, kom hier!" schreeuwde Samson weer, die inmiddels de plek had bereikt, waar even tevoren de kano had gelegen.

Deze keer had hij succes. De beremoeder wierp de beide drenkelingen nog een woedende blik toe, maar keerde daarna naar de oever terug, greep de kleine Pip in zijn nekvel en waggelde met haar zoontje naar het hol.

Van zijn paard stappend keek de sergeant minachtend neer op de beide mannen, die nog steeds in de rivier lagen te spartelen.

„Gemene indringers!" beet hij hen toe. „Noem je dat jagen op leeuwen? Een onschuldig beertje stelen om zijn ouders in de val te lokken! Bah, wat een laffe streek."

„En wat dan nog?" snauwde Blackstone, terwijl hij, druipend van het water, op de oever klauterde. „Berehuiden zijn nog altijd een hoop geld waard, zou ik denken. Waarom mag ik ze niet hebben? Omdat die beesten hier door iedereen worden verwend? Die lui in Wilderniskreek weten nou eenmaal niet beter."

„Zo, dacht je dat," gromde Samson. „Laat ik je dan eens wat vertellen, dappere jager; als ze te horen krijgen wat jij hier hebt uitgespookt, geef ik geen cent meer voor je veiligheid. Als ik je een goede raad mag geven, maak dan dat je wegkomt en laat je gezicht hier nooit meer zien."

Blackstone probeerde zich een beetje droog te schudden na het onverwachte bad en trok daarna zijn vest en zijn overhemd uit. De sergeant keek minachtend toe, maar opeens verstarde zijn blik. Op de rechterbovenarm van de jager had hij een getatoeëerde slang ontdekt. Opeens moest hij weer denken aan zijn eerste gedachte, toen hij de man naar zijn jachtakte had gevraagd: waar had hij hem toch vroeger gezien?

Na de mannen nogmaals een ernstige schrobbering te hebben gegeven floot de sergeant zijn hond en reed terug naar Wilderniskreek. Het bezoek aan de hut kon nu wel wachten. Hij had iets belangrijkers te doen.

In de stad aangekomen stalde hij onmiddellijk zijn paard en dook achter zijn schrijfbureau. In de uren die volgden haalde hij de ene map na de andere uit zijn archief te voorschijn. Hij was vastbesloten na te pluizen of hij ergens iets over de laffe jager had gelezen. Omstreeks het middaguur had hij succes.

Te midden van een stel vergeelde documenten vond Samson een oproep van het hoofdkwartier van de Mounties over een man, die James Slash werd genoemd. Een verzoek tot aanhouding, meer dan vier jaar oud, compleet met foto en signalement. De man op de foto droeg een baard, maar leek op Blackstone als de ene druppel water op de andere.

Aan het slot van het signalement vond hij een zinsnede, die aan alle twijfel een einde maakte. „Verdachte," zo stond daar te lezen, „heeft op zijn rechterbovenarm een kleine slang laten tatoeëren."

Er was geen vergissing mogelijk! James Slash en Blackstone waren een en dezelfde persoon. En de man werd gezocht wegens een ernstig misdrijf, verzet tegen arrestatie, waarbij een politieman gewond was geraakt.

Met een grimmig gezicht vouwde Samson het document op, stak het in zijn portefeuille, zadelde zijn paard, floot zijn hond en reed voor de tweede maal het stadje uit, op weg naar de Rode Rivier. Toen hij eindelijk de berghut had bereikt, begon het reeds donker te worden. Aangezien hij geen licht in de hut zag, vreesde de sergeant een ogenblik dat de vogels reeds waren gevlogen.

Op zijn eerste kloppen verscheen Blackstone echter op de drempel met het onschuldigste gezicht van de wereld.

„Ha, meneer de sergeant," zei hij smalend. „Zo laat nog op pad? Waarmee kan ik je van dienst zijn?"

„James Slash," antwoordde Samson, „ik arresteer je in naam der wet."

Op dit moment hoorde de sergeant in het struikgewas dat de berghut omringde iets bewegen. En voordat hij goed en wel kon beseffen wat het te betekenen had, suisde er een lasso door de lucht, die zich als een klemband om zijn bovenlichaam sloot. Met een forse ruk werd hij ondersteboven getrokken.

Nog juist ving hij een glimp op van Koningshert, de Indiaan, die met een grijnzend gezicht uit de struiken te voorschijn kwam. Daarna werd alles donker om hem heen. Want James Slash, alias Blackstone, had snel zijn geweer achter de deur vandaan gegrist en de sergeant met de kolf een hevige klap op zijn hoofd toegediend.

„Opgepast!" riep de Indiaan. „De hond!"

Op hetzelfde ogenblik knalde er een geweerschot, maar de hond vloog er in het halfduister jankend vandoor.

... en de sergeant met de kolf een hevige klap op zijn hoofd toegediend.

„Jammer dat ik hem gemist heb," mompelde de jager. „Maar hij heeft de schrik wel te pakken. We zullen geen last meer van hem hebben."

Malik, overdonderd door het gebeurde, rende door totdat hij ver genoeg buiten het bereik van het vuurwapen was en bleef toen hijgend een ogenblik staan. Het was alsof het dier besefte, dat het machteloos stond tegenover de beide bruten die zijn baas hadden overmeesterd.

Onrustig liep de hond een paar passen heen en weer. Toen snoof hij diep de berglucht op, draaide zich om en rende als een pijl uit een boog weg, regelrecht in de richting van het berehol.

Bewusteloos was sergeant Samson inmiddels de hut binnengesleept en als een zak zout op de grond neergesmeten. Grijnzend besprak de jager het succes van zijn sluwe plan met zijn helper.

„Dat hij hier zou komen opdagen, wist ik zeker," zei James Slash, terwijl hij rustig verder knauwde op een stuk gebraden vlees.

Hij wierp een zijdelingse blik op zijn slachtoffer en vervolgde: „Goed gedaan, Koningshert! Je hebt wel een poosje op hem moeten wachten buiten, maar het is de moeite waard geweest. Hier, eet eerst maar eens wat!"

Met deze woorden schoof hij ook de Indiaan een brok vlees toe. Deze was blijkbaar op de afloop van de overval niet geheel gerust en kon zijn ogen niet van de sergeant afhouden.

„Dood?" vroeg hij tenslotte.

„Niks hoor, ik kijk wel uit," bromde de jager. „Ik heb weleens meer een agent een klap op zijn hoofd gegeven en daarvoor zitten ze me nog altijd achterna. Nee, de eerste uren blijft meneer de sergeant wel buiten westen. Ondertussen kunnen we op ons gemak overwegen wat we met hem zullen doen."

De beide schurken voltooiden rustig hun maaltijd. Toen ze het laatste brok vlees hadden verslonden, stond James Slash op en zei: „Help eens een handje, Koningshert. We leggen hem daar netjes op die bank neer. Dan haal je een hoop hout, maakt het flink nat en smijt het op het vuur. We sluiten de deur en het venster goed af, stoppen de schoorsteen dicht en maken dat we wegkomen. De rest doet de rook. Meneer de sergeant zal nooit meer wakker worden en iedereen zal geloven dat hij door zijn eigen stommiteit om het leven is gekomen."

Een half uur later hadden de kerels hun voorbereidingen voltooid. Nog steeds bewusteloos lag sergeant Samson op de rustbank. Dikker en dikker werd de rook in het kleine vertrek.

„Wat is dat?" siste de Indiaan opeens. „Koningshert hoort mensen buiten!"

„Geen sprake van," snauwde de jager. „Er woont hier mijlenver in de omtrek geen kip. Doe niet zo bijgelovig."

„Koningshert hoort mensen," herhaalde de Indiaan koppig.

„Ga dan kijken, sufferd, als je me niet gelooft," luidde het antwoord. „Maar schiet op, we moeten weg."

Behoedzaam opende de Indiaan de deur van de hut op een kier. Met een schreeuw sprong hij achteruit. In de opening verscheen Malik, in zijn volle lengte opgericht, die woedend eerst tegen de Indiaan en daarna tegen de jager een uitval deed en zich daarna tussen de beide boeven en zijn meester opstelde.

Geheel verbouwereerd probeerde James Slash zijn geweer te grijpen, maar het was te laat. Want op de drempel was een enorme gestalte verschenen. Grommend baande Ben, de berevader, op de voet gevolgd door Sally, zich een weg door de hut, de tafel en de stoelen terzijde werpend en de beide misdadigers terugdringend in de verste hoek.

Dreigend zag Samson de beide logge beesten zijn overvallers in bedwang houden, toen hij enkele ogenblikken later, gewekt door het kabaal, langzaam bij bewustzijn kwam. Malik, zijn trouwe dienaar, likte zijn gezicht en begon daarna een waar vreugdegehuil aan te heffen, ziende dat zijn meester overeind kwam.

Op Samsons bevel lieten de beren, zij het met tegenzin, hun gevangenen in de steek, die zich, zo goed en zo kwaad als het ging, achter de omgevallen tafel hadden verschanst. De sergeant behoefde niet eens zijn pistool te trekken: de jager en zijn helper, doodsbenauwd geworden voor de wilde dieren, lieten zich gedwee in de boeien slaan.

Vastgebonden aan het zadel van Samsons paard aanvaardden ze, met een flinke straf in het vooruitzicht, de lange weg door het bos naar Wilderniskreek. Met een bonzend hoofd en een pijnlijke rug leverde Samson de gevangenen enkele uren later in het holst van de nacht bij de politiepost af.

Uit Loeki's keuken haalde hij een handvol suiker en voerde de berenfamilie. Pas daarna gingen Ben, Sally en Malik gedrieën huns weegs om terug te keren naar de kleine Pip, veilig achtergebleven in het hol bij de rivier.

UITSLAG VAN PUZZEL NUMMER 7

De buitenlandse toeristen in de Belgische stad die op het plaatje van onze puzzel nummer 7 voorkwamen, waren:

Spaanse
Engelsman
Schotten
Italianen
Griek (een soldaat in oud-Grieks kostuum, een zogenaamde evzone of euzone)
Nederlanders
Amerikanen

Van de vele goede oplossers is de gelukkige winnares van de eerste prijs geworden:

GERDA HOFF,
Oosteinde 15, Norg (Dr.)

Tweede prijs, een tafeltennisspel:
Tonnemieke Goossens, Schietbaan 4, Hellevoetsluis.
Carlita Kelkboom, box 9, O'stad, Aruba, Ned. Antillen.
Mientje de Kleijn, Bremstraat 20, Eindhoven.
G. Barlege, N. Looierdwarsstraat 5[1], Amsterdam.
Berna van Leusden, Boogstraat 17, Utrecht.
Jackie Vossen, Weggevoerdenlaan 7, Dilbeek, België.
Rien van Hekken, A. 45, Oudelande (Zld.).
Corrie Hoogendoorn, Gogeldijk 93, Maarssen (Post Groenekan).
Anne Bastiaans, Molenweg 3, Roden.
Eric Frank, van Reenenpark 12, Bergen (N.H.).
Jan van de Sluis, Houtlaan 97, Drachten (Fr.).
Annie v. d. Laan, Kruisweg 12, Marum (Gr.).

Derde prijs, een vierkleurenpotlood:
George Jansen, Balistraat 34, Den Helder.
Hannie de Leeuw, H. van Alphenstraat 35, Haarlem.
Klaasje Moltman, Kipp Box 42, Alta, Canada.
Albert Walraven, Busken Huetstraat 105, Den Haag.
Jaap de Hoog, Troelstrastraat 10c, Rotterdam-4.
H. van de Bend, Bendijksweg 35, Heino (O).
Giedeus van Geel, Wagenstraat 7, Wagenberg (N.B.).
Eric Varkevisser, Sav. Lohmannstraat 7, Neede (Gld.).
Herman Remmers, Leeuwerikstraat 59, Blerick.
Nel Meijers, Julianastraat 10, O. Souburg.
G. J. Waasdorp, Delftsekade 29, Leidschendam.
Ina Fochen, Achillesstraat 70[2], Amsterdam.

Vierde prijs, een boek:
Janny Luyten, Kat Lagedijk 200c, Rotterdam-20.
Fonsje Brouwer, Van Beuningenstraat 50, Den Haag.
H. Fontein, Westerdorpstraat 73, Hoevelaken.
Elzo Wind, Meron P.O. Box 1340, Teheran, Perzië.
Joke Hendrikse, Weelweg 20, Kerkwerve (Zld.).
A. Lemminga, Wijkstraat 22, Scheemda.
Max Teunissen, Musschenbroekstraat 63, Eindhoven.
Erik Hemmes, Le Fèvre de Montignylaan 207, Rotterdam.
Johan Mensinga, Springweg 129[1], Utrecht.
Palmyre Verhestraeten, Leopoldstraat 30, Boom, België.
Frankje Butteling, Berndijksestraat 37, Kaatsheuvel.
Eddy Veldman, Parallelweg 17, Glimmen.
Peter Beukema, Jacob Catslaan 6, Driehuis-Velsen.
Eric Bekkers, Topaasstraat 4[2], Amsterdam.
Marina Nugts, Diesterstraat 34, Diehem bij Diest, België.
Theo de Bruijn, Markerstraat 14, Rotterdam.
Wim Huijbers, Reviusstraat 107, Den Haag.
Edma van de Sluis, Plevierstraat 38, Dordrecht.
Treesje Waleson, Dick de Hoogstraat 26, Rijswijk (Z.H.).
Martin Greven, Bijlandsweg 9, Lobith-Tolkamer.
Otto Oei Thian Lok, Walstraat 65, Deventer.
Grietje Evers, Keelkampstraat 23, Nuth (L).
Lidwien Jansen, Brugstraat 28, Neder-Weert.
Rietje Hovestad, Rijnstraat 2, Rhenen (Utr.).
A. P. Tromp, Kleistraat 5, Ilpendam (N.H.).

Sjors geeft voetballes

NEGENDE LES:
DOELVERDEDIGEN

DUIKEN

HOGE BALLEN

COCO DE CLOWN

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.